

Alles voor Hubertina

Vijftien surrealistische verhalen

Alles voor Hubertina

Vijftien surrealistische verhalen

**Eindwerk opleiding Schrijver
Genkse Academie voor kunst**

Sjef Leenen

Alles voor Hubertina

Vijftien surrealistische verhalen

Copyright © 2021 Quaas

Auteur: Sjef Leenen

Omslagontwerp: Jeanine Leenen

Surrealistische verhalen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Little lives matter

Op 28 februari en eens in de vier jaar op 29 februari om precies 24.00 uur laat 'Christus de Verlosser' op de berg Corcovado zijn armen naast zijn lichaam vallen. Dan staat de wereld stil totdat 'Christus' op 1 maart om 0.00 uur zijn armen weer uitstrekt. Dit doet hij op de seconde. De mensheid verkeert in de veronderstelling dat die laatste februaridagen niet bestaan. Dat is natuurlijk onzin. Ook al worden ze niet beleefd, dat wil niet zeggen dat die dagen er niet zijn. Sterker nog, het zijn net de dagen dat het congres wordt gehouden voor standbeelden. Dit evenement vindt steeds plaats op een afgelegen plek ergens op onze aardbol.

Jarenlang hebben de standbeelden onbekommerd genoten van hun bijeenkomsten. Dat is veranderd omdat Sneeuwwitje ten strijde is getrokken tegen het houden van deze standbeeldentraditie. Voor haar is het congres een symbool van onderdrukking omdat tuinkabouters niet mogen deelnemen. Volgens de voorzitter van de vakbond voor standbeelden zijn tuinkabouters anders dan standbeelden. "Ze zijn niet alleen nietig, maar ook in bulk geproduceerd en ze hebben geen enkele esthetische of cultuurhistorische waarde," aldus de voorzitter. "Bovendien zijn ze vaak van plastic en dat past niet in een maatschappij waar hergebruik van grondstoffen een belangrijk issue is. Wij vinden dat tuinkabouters op termijn verboden moeten worden. In afwachting van de invoering van dit verbod, pleiten wij ervoor om hen verplicht onvruchtbaar te maken." Vooral dat laatste heeft tot grote woede-uitbarstingen geleid bij kabouters over

de hele wereld. Onvruchtbaarheid bij tuinkabouters is een zware ingreep met nare gevolgen. Is het bij de mens een relatief kleine ingreep door een chirurgisch sneetje, bij hen moeten alle vruchtbare delen eerst ingedrukt worden om ze vervolgens met een gasbrander te verschroeien tot er niets meer van over is. Kan de mens na de ingreep gewoon seks hebben, zij kunnen niets meer terwijl het gevoel van opwinding er tot ver na de overgang wel is. Een ware martelgang.

Sneeuwitje spreekt sinds die uitspraak geen zin meer uit waar het woord discriminatie niet in voorkomt. Een confrontatie tussen haar en de voorzitter liep helemaal uit de hand. Zij noemde hem crimineel en moorddadig waarop de voorzitter schreeuwde: "Rot op wijf, als het je hier niet bevalt, ga dan terug naar je eigen sprookjesland." Tuinkabouters die eerst met veel plezier de omgeving van de standbeelden schoonhielden, voelen zich onderdrukt en het congres moet verboden worden omdat het gezien wordt als het symbool van discriminatie. Standbeelden begrijpen niet waarom hun jaarlijkse standbeeldencongres opeens niet meer mag doorgaan, maar toch hangen heel wat standbeelden een kaboutermuts aan hun koffer als teken dat ze tegen discriminatie zijn. Dit tot woede van een groep standbeelden die het verzet van de kabouters tegen de congrestraditie grote onzin vindt.

De haat tegen Sneeuwitje is buitenproportioneel gegroeid, niet alleen bij de standbeelden, maar ook bij een grote groep tuinkabouters die haar opruiende tong afkeurt. Toch is er een verschil. De standbeelden spelen op de persoon door te wijzen op haar geflikflooi met kabouters in de pré-appeltijd. De groep

tuinkabouters keurt haar toonzetting af, maar onderschrijven de strekking van haar verhaal. Kortom, het borrelt en broeit al verschillende jaren tussen de standbeelden en de tuinkabouters. Maar ook onderling wijzen de neuzen niet dezelfde kant uit.

Dit jaar ging het helemaal mis op 29 februari. In Minneapolis, in de Amerikaanse staat Minnesota, leegde een tuinkabouter zijn kruiwagen met mest bij de sokkel van een onbekend standbeeld net op het moment dat in Rio de Janeiro 'Christus' zijn armen liet zakken. Het standbeeld hief zijn voet op, zette de kabouter vast onder zijn schoen en drukte door tot het plastic kabouterdje werd verpletterd. Tuinkabouters over de hele wereld waren woedend op dit en andere standbeelden. Gisteren verstoorden protesterende tuinkabouters het wereldstandbeeldencongres. Ze blokkeerden de toegangen en in het congrescentrum zelf rukten ze een projectiewand naar beneden. De kabouters raakten in shock: achter de neergehaalde wand bedreven de Little Mermaid statue uit Kopenhagen en het Bonifatiusbeeld uit het Duitse Fulda ongegeneerd de liefde.

Over de hele wereld vonden grimmige betogingen plaats door de inmiddels opgerichte beweging 'Little lives matter'. Protesten liepen volledig uit de hand en ontaardden in vernielingen en plunderingen. Vooral tuincentra in Amerika moesten het ontgelden: de schappen met potgrond, gras- en bloemenzaad werden leeggeroofd. In Skopje in Macedonië was de beweging van plan het standbeeld van Alexander de Grote – waarschijnlijk vanwege zijn naam – van zijn sokkel te trekken, maar Alexander was er niet, hij was op het congres. Hij werd daar met verf besmeurd, maar bleef verder ongedeerd. In China werd de demonstratie wel toegestaan,

maar moest elke tuinkabouter een kruiwagen bij zich hebben zodat voldoende onderlinge afstand kon worden gegarandeerd en men controle kon uitoefenen op het aantal deelnemers. De overheid had hiertoe besloten na de uitbraak van een virus bij de Chinese kabouters. Gespeculeerd wordt dat de bron een of andere vijverbloem is die uitsluitend in China door kabouters wordt geteeld.

Er zijn ook demonstraties die vredelievend zijn en waarbij tuinkabouters en standbeelden hand in hand lopen achter een 'Little lives matter'-spandoek. Opvallend is de deelname van grote groepen Smurfen die hun solidariteit met de kabouters willen betuigen. De uitspraak van Gargamel dat hij 'alle plastic tuinkabouters binnenstebuiten wil draaien,' heeft de protestdrang onder de Smurfen duidelijk aangewakkerd. De hele wereld is in rep en roer. Hoogwaardigheidsbekleders durven geen stelling te nemen. Bij de wekelijkse persconferentie maakte de voorzitter van de vakbond een opmerkelijke draai. Hij zei: "Inmiddels ben ik toch anders gaan denken over de standbeelden traditie." Wat of hoe, vertelde hij er niet bij. Het is de vraag hoeveel stemmen deze uitspraak hem kost bij de volgende voorzittersverkiezing.

Het is afwachten hoe dit zich verder ontwikkelt. Verschillen in omvang en materiaal soort zullen tussen de kabouters en standbeelden blijven bestaan. Wat zal er gebeuren als het Christusbeeld zijn armen eind februari niet meer laat zakken? Dan telt ook voor de mensheid elke februarimaand 30 dagen. De impact is enorm. Er is meer voedsel nodig, mensen zullen langer honger hebben, kleding en autobanden slijten vlugger, afval en luchtverontreiniging nemen toe. Niemand heeft baat bij de extra februaridagen. Hopelijk wordt de vete tussen de

kabouters en de standbeelden snel beëindigd. Wat de wereld hiervoor nodig heeft, zijn figuren van het kaliber Wipneus, Pim en de GVR. Maar wie gelooft tegenwoordig in sprookjes?

Het bruiloftsmaal

Fieny kan het nog steeds niet geloven. Ze kent hem amper een paar weken. Gisteren vroeg Zarco of ze met hem naar zijn geboorteland wil gaan om met hem het huwelijk te vieren volgens hun rituelen. Ze hadden een tafeltje voor twee in de snackbar. Hij een patatje oorlog, zij een koninginnenhapje toen hij zo maar uit het niets zijn hand op de hare legde en de vraag stelde. Zij had meteen 'ja' gezegd. Zoals ze 'ja' zou zeggen op de vraag of ze mayonaise bij de frites wil hebben. Zo zonder na te denken. Maar moest ze daar wel over nadenken? Hij is haar jonge god met zijn prachtige zongebruinde huid en het lange blonde haar. Hij is lief en betaalt steeds haar eten. Niet dat haar dat wat uitmaakt, ze wil best zelf betalen, maar het geeft een beeld van een man die voor zijn vrouw wil zorgen. Hij is de eerste man in haar leven die haar zoveel aandacht geeft. Vanaf de middelbare school heeft ze geen vriendschap gehad met iemand van het mannelijk geslacht. Fieny weet wel waarom, voor Nederlandse mannen past schoonheid van de vrouw uitsluitend in maatje 36 of 38, bij uitzondering wordt maat 40 geaccepteerd. Zarco komt uit een heel andere cultuur, daar waarden ze net een paar maatjes meer. Hij wilde persé dat het licht aanbleef toen zij zich uitkleedde en begon spontaan te klappen toen ze naakt voor hem stond. 'Prachtig, heerlijk' riep hij steeds bij het ontdekken van haar lichaam met zijn stevige handen. Geen plekje had hij overgeslagen. Ze was eerst teleurgesteld dat hij niet verder ging en haar maagdelijkheid nam, maar toen hij gezegd had dat volgens hun gebruik intimiteit met een vrouw tot de huwelijksnacht moest wachten, had ze waardering voor zijn beheersing. Fieny twijfelde geen moment aan de oprechte liefde van Zarco.

Het zijn vooral praktische vragen die Fieny nu heeft. Waar ligt het land precies, wat zijn de huwelijksrituelen daar, hoe zegt ze het tegen haar ouders? Wanneer gaat het gebeuren en welk soort trouwjurk moet ze aan? Daar gaat de bel. Zarco staat met een grote doos voor de deur.

"Voor jou, omdat je gisteren zo spontaan 'ja' hebt gezegd." Hij opent de deksel en de lekkerste gebakjes met chocolade, slagroom en crème lachen haar aan.

Fieny glimlacht van oor tot oor, neemt de doos en snuift de geur van de versnaperingen op. Ze slaat haar arm om zijn nek en kust Zarco op zijn mond, wangen en neus. "Dat is lief van je. Oh, Zarco, ik heb zoveel vragen."

Aan de keukentafel drinkt Zarco zijn koffie. Fieny neemt een flinke hap uit het crème gebak. "Deze is ook lekker." Ze schuift de Grote Bosatlas naar Zarco. "Wijs me aan waar jouw land ligt."

Zarco bladert door het boek. Op de wereldkaart legt hij zijn wijsvinger op een plek in een oceaan. "Hier ligt mijn land."

"Ik zie alleen water, Zarco." Fieny likt haar vingers af en neemt het bananengebakje.

"Het is een klein eiland. Bijna niemand weet waar het precies ligt en dat is maar goed ook."

"Hoezo?"

"Met weinig inmenging van buitenaf blijven onze cultuur en rituelen in stand."

Fieny knikt. Met haar tong maakt ze haar lippen schoon. "En de bruiloft? Hoe ziet een bruiloft bij jullie uit?"

"Het is vooral feest. Drie dagen lang zingen, dansen en vooral eten. Mijn volk eet normaal alleen vis, maar op de bruiloft eten

we vlees. Vlees is schaars op het eiland en daarom staat het bruiloftsmaal zo centraal bij het feest.”

“Ja, bijzonder. Ik kan me daar wel wat bij voorstellen als je dag in dag uit vis eet. En wat voor trouwjurk draagt de bruid?” Zarco lacht. “In ons land dragen we geen kleding. Dat zou volstrekt overbodig zijn. Het is er altijd lekker warm en je kunt zo de oceaan in om te vissen.”

Fieny legt het half opgegeten chocoladegebakje terug in de doos. Ze fronst. “Iedereen loopt daar naakt rond? Godsamme. Moet ik daaraan meedoen?”

Zarco knikt. “Als je naar de sauna gaat, loopt iedereen zonder kleren. Er zijn gewoon plaatsen waar kleren niet handig zijn.” “Ik ben nog nooit in de sauna geweest. Daar lopen beslist geen vrouwen van mijn postuur naakt rond. En op jouw eiland ook niet, durf ik te wedden.”

“Nee, maar net daarom zal iedereen onder de indruk van je zijn. Je zult echt het middelpunt zijn. En je zult niet helemaal naakt zijn. Je krijgt slingers van planten en kruiden omgehangen.”

Fieny staart voor zich uit terwijl ze de rest van het chocoladegebakje naar binnen schuift. Als ze het mokkagebakje uit de doos neemt, richt ze zich tot Zarco. “En wanneer is de bruiloft gepland?”

“Zodra wij zijn aangekomen. Volgende week vertrekken we, goed?”

Fieny doet de deksel op de lege doos. Ze tikt met haar vingers op het karton. Zarco wrijft over haar bovenbeen. “Eh, goed.”

Zarco wijst naar de toppen van grote palmbomen die midden in het water lijken te staan. “Daar is het, we zijn er bijna.” Fieny pufft. Vier dagen reizen met vliegtuig, trein, grote boot, kleine boot. Alle ledematen doen pijn. Het is een hele

onderneming en ze zal niet snel terug kunnen als ze daar behoefte aan zou krijgen. Heeft ze de goede beslissing genomen? Als het witte zandstrand met de palmen omgeven door het diepblauwe water zichtbaar wordt, glimlacht ze. "Paradijselijk, Zarco."

Zarco glimlacht en knijpt zachtjes in haar bil. "Jij bent het paradijs."

Het strand loopt langzaam vol met zwaaiende naakte mensen met halskettingen van veren. Net als Zarco hebben de meesten lang blond haar. Iedereen lacht en schreeuwt, ze verstaat er geen woord van. Als Zarco Fieny helpt bij het uitstappen, begint iedereen te klappen. Voorzichtig komen ze dichterbij en proberen ze Fieny aan te raken. Zarco roept iets en de mensen nemen afstand. Een man heeft een instrument bij zich, het is een soort sousafoon. Hij speelt een paar noten en iedereen begint op het ritme te klappen. Een vrouw zingt een zin en de hele bevolking geeft zingend antwoord. Ze lopen verder, de zingende en huppelende meute erachter. Aan het eind de sousafoon met zijn dragende tonen.

Op het dorpsplein gaan de mensen in een grote kring om Zarco en Fieny dansen. Plots steekt een grijze man zijn stok in de lucht. Meteen is het stil. Een oude vrouw betreedt de kring, ze houdt haar armen gestrekt voor zich. Daarop liggen kransen en slingers gemaakt van allerlei planten en kruiden. Zarco buigt zich naar Fieny. "Doe je kleren uit, de ceremonie gaat beginnen."

Fieny's hoofd staat haast in brand als ze haar laatste kledingstuk heeft uitgetrokken. Uit de kring van mensen komen allerlei kreten van bewondering. Zarco bedekt Fieny met de slingers. De oude vrouw strooit een soort fijn zand over haar. Fieny moet ervan niesen. Iedereen begint weer te zingen en te klappen en de kring verandert in een soort erehaag. Aan

het eind staat in de opening een jonge vrouw met kleurige lappen stof behangen. Naast haar brandt een groot vuur met daarop een gigantische ketel. Zarco neemt Fieny bij de hand en ze lopen naar de jonge vrouw. Daar aangekomen loopt de vrouw om Fieny heen, knijpt Fieny in haar bovenarmen en benen en gaat vervolgens voor Zarco staan. Ze knikt met haar hoofd en iedereen begint te juichen.

“Wie is zij?” fluistert Fieny.

“Zij is mijn bruid.”

Haar mond valt open. “Hoezo? Jouw bruid? En ik dan? Wat is dit?”

Zarco glimlacht. “Jij bent het belangrijkste van de bruiloft, mijn bruid heeft je goedgekeurd.” Hij pakt haar bij de arm en leidt haar naar de ketel.

Code rood

'Code rood' heeft het KNMI gemeld. Een zeer zware storm met harde windstoten die plaatselijk tot orkaankracht kunnen uitgroeien. Het lijkt mij erg overdreven. Natuurlijk waait het hard, maar orkaankracht? Het is gewoon prima weer om de kracht van mijn nieuwe fiets te testen. 'De Ferrari onder de e-bikes,' zei de verkoper, 'met afstand de meeste trekkracht die te koop is. Speciaal ontwikkeld door een professor, ene Barbas of zoiets.' Ik was onder de indruk, vooral hoe ze zo'n groot bedrag op zo'n klein prijskaartje hadden gekregen. Tegen mijn vrouw heb ik een paar duizend euro gelogen, dat is beter voor ons huwelijk. 'Het is belangrijk dat u eerst goed de gebruiksaanwijzing leest, mijnheer. Deze fiets heeft bijzondere functionaliteiten.' Tot twee keer toe heeft de verkoper dit tegen mij gezegd. Het is een heel boekwerk, dat lees ik later een keer. Ik rits mijn jas dicht, schakel de batterij in en stap op mijn Ferrari.

Ik neem de holle weg naar de heuvelrug met stijgingspercentages van elf tot twintig procent. Met mijn vorige fiets kwam ik niet boven zonder af te stappen. Nu peddel ik zonder noemenswaardige inspanning met hoge snelheid naar boven. De hoge berm langs de weg beschermen me tegen zijwind. Als ik boven op het plateau kom, valt mijn fiets haast stil door de tegenwind. Met de hoogste trapondersteuning kom ik stapvoets vooruit. Ik sla op het stuur. 'Kom op Ferrari, doe waar ik je voor gekocht heb.' Ik krom mijn rug en trap met alle kracht op de pedalen. Er staan geen bomen meer langs de weg en op dit hoog gelegen stuk hebben windstoten vrij spel. Het wordt steeds erger, de wind duwt in mijn zij en al slingerend over de weg probeer ik

mijn evenwicht te houden. Dan is een stoot zo krachtig dat ik met fiets en al op het wegdek wordt gegooid. 'Nee! Miljaar, krassen op mijn Ferrari.' Terug naar huis. Ik raap mijn fiets op, ga op het zadel zitten en klem mijn handen stevig om het stuur. Op een van de knoppen staat 'TTM'. Ik heb geen idee waar dat voor staat; ik vermoed dat een 'T' voor turbo staat en druk op de knop. Trappen gaat niet, ik word van de weg gezogen. Mijn fiets tolt, het kost moeite om hem vast te houden. Constant draaiend zuigt een grote kracht me steeds hoger. Ik mag mijn dure Ferrari niet loslaten. De lucht wordt ijl, er is geen zuurstof, mijn hoofd staat op springen, het wordt zwart voor mijn ogen.

Ik dein op en neer alsof ik over water vaar. Maar er is geen water, enkel lucht. De wind drijft me verder. Mijn hand omklemt het stuur van de fiets. Gelukkig, die heb ik niet losgelaten. Voor mij een berg, omgeven door een dikke donkere wolk. Ik waai er recht op af. In de wolk is het pikdonker. Geleidelijk neemt de wind af en zak ik langzaam naar beneden. Een paar schokken in mijn arm doen mij beseffen dat de fiets iets heeft geraakt. Het is nog steeds donker. Om beschadigingen te voorkomen, til ik mijn Ferrari omhoog. Mijn voeten raken de grond. Het is geen pad en het is stijl, maar het is vaste grond waarover ik kan lopen. Ik doe een paar stappen naar beneden, bij iedere stap wordt het lichter. Ik loop door totdat ik weer volledig zicht heb.

"God, daar bent u weer. U heeft een andere verschijningsvorm aangenomen. Heeft u nog een aanvullende boodschap voor mij en mijn volk?" Een man met lange witte haren, een baard in de vorm van twee frietenzakjes en een lang wit gewaad kijkt mij vragend aan. Ik draai me om, maar daar is niemand. Hij bedoelt mij.

"Excuses, ik denk dat u mij verwisselt met iemand anders. Mijn doopnaam is wel Godefriedus, maar iedereen noemt mij Govert en zeker niet God."

"Maar u viel toch net uit de hemel? Wie anders dan God zou dat kunnen?"

"Ik kom niet uit de hemel, de wind heeft mij meegenomen. Wat is uw naam, als ik vragen mag?"

De man staart mij een ogenblik met open mond aan. "Eh, mijn naam is Mozes, heer."

Hij wijst naar mijn fiets. "Wat voor bijzonders heeft u in uw hand?"

Ik glimlach, geef een paar klopjes op het zadel. "Dit is de allernieuwste, de Ferrari onder de e-bikes. Mozes, ik heb geen idee waar we zijn, hoe heet deze plek?"

Mozes fronst zijn wenkbrauwen. "Dit...dit is de berg Sinaï," stamelt hij. "Maar als u niet God bent, wat doet u dan hier met die, eh Ferrari?"

Ik haal mijn schouders op. "Ik ging een rondje fietsen en uiteindelijk heeft de wind mij naar deze berg gebracht."

"Wat is fietsen?" vraagt Mozes.

Wat een gekke vraag, zou hij dat echt niet weten? Of houdt hij mij voor de gek? Misschien heeft hij een ziekte, dementie of zo. In dat geval kun je het beste het thema wisselen. "Wat brengt u hier op de berg, Mozes?"

Hij wijst naar een boom. Daar staan twee stenen tabletten tegen de stam. "God heeft mij deze stenen tafelen gegeven. Met Zijn vinger heeft hij daarin tien geboden geschreven..."

"Die moet wel een heel harde vinger hebben."

Hij tuit zijn mond en schudt zijn hoofd. Mijn opmerking kan hij duidelijk niet waarderen.

"God heeft mij opgedragen om mijn volk te laten leven volgens deze regels. Ik breng de tafelen naar het dal, naar mijn mensen."

"Oké. Beneden komen we weer in de bewoonde wereld?"

Hij gaat naar de boom en neemt onder iedere arm een stenen tablet en zegt: "Zeker, als u wilt, kunt u met me mee lopen."

"Lopen? Spring maar achter op de fiets en wijs me de weg."

Mozes haalt zijn schouders op en schudt weer met zijn hoofd.

Ik wijs op het stoeltje. "Hier kunt u op zitten. U moet uw jurk wat omhoog trekken anders komt u er niet overheen." Uit zijn gezichtsuitdrukking maak ik op dat hij me niet heeft begrepen.

Ik loop naar hem toe, zet de fiets op de standaard en doe voor hoe hij op het stoeltje kan gaan zitten. Ik wenk Mozes dat hij moet komen. Ik doe voor hoe hij zijn jurk eerst moet optrekken en geef een duwtje onder zijn kont tot hij zit. Ik neem de tabletten en stop er een onder zijn linkerarm en een onder zijn rechter. We zijn er klaar voor.

"Til je voeten op, Mozes." Hij strekt zijn benen recht naar voren. Vuile naakte voeten in sandalen aan beide kanten van mijn fiets. Even later suizen we de berg af richting het dal. Mozes lacht de hele tijd.

Beneden komen we bij een plein waar een grote groep mensen staat. Ik rem, maar door het gewicht achterop werken de remmen minder goed en moet ik een scherpe bocht maken om niet in de mensenmassa te rijden. Daar was Mozes niet op bedacht. Hij vliegt van het stoeltje en komt met een smak op de grond terecht, de tabletten aan gruzelementen. Hij staat op en begint te vloeken en te tieren. Ik zet de fiets op de standaard en spoed mij naar de brokken steen. Ik leg de stukjes als een puzzel in elkaar. Mozes blijft foeteren.

"Rustig, Mozes. Misschien krijg ik het met goede kit weer aan elkaar. Heb je een kitspuit?" Mozes vloekt harder, hij loopt

naar de mensenmassa. Dan wordt me duidelijk dat hij het niet tegen mij had, maar dat hij scheldt tegen het volk dat als een soort erehaag rondom een gouden kalf staan. Met zijn vuisten in de lucht loopt hij tussen de mensen. Daar wil ik niets mee te maken hebben. Ik schakel op maximale trapondersteuning en fiets met hoog tempo weg.

Na een kwartier loopt de weg als het ware dood tegen een rivier. Wat gek, de weg gaat aan de andere kant van de rivier door, maar er is geen brug of tunnel. Als ik terugschakel valt mijn oog op een knopje aan de stuurstang met een 'S'. Dat is me eerder niet opgevallen. Ik gok dat het 'slow' betekent en druk erop. De rivier voor mij begint te brullen, het is net alsof een streep ontstaat in het water. Het gebrul wordt harder en langzaam wordt de streep breder en dieper tot de rivier is verdeeld in twee helften en daartussen een pad ontstaat. Tussen de hoge watermuren fiets ik snel naar de overkant. Jeetje, het lijkt alsof het water ieder moment over me heen kan stromen. Op de oever blijf ik staan, stap van de fiets en zet hem uit. De twee helften water gaan weer langzaam naar elkaar toe tot het één kolkende massa is. Als ik de accu weer inschakel valt me op dat op de knop 'TTM' een groen lampje brandt. Ik weet niet of dit eerder aanstond. Ik zal er nog eens op drukken, misschien gaat het dan uit. Meteen gaat er een rood lampje aan. Plots zet een zware wind op en met fiets en al word ik hoog in de lucht gezogen.

Voorzichtig open ik één ooglid. Hé, ik ben op de weg boven op het plateau en ik rijd met mijn e-bike richting holle weg. Ik kan de fiets amper rechthouden, zo hard waait het. Snel naar huis. De trapondersteuning valt weg, de batterij is leeg. De verkoper zei dat deze fiets een actieradius had van 150 kilometer; hoe kan die leeg zijn? Gelukkig gaat het zo steil

bergafwaarts dat ik niet hoef te trappen. Ik ben benieuwd naar de functie van de knop 'TTM', ik zal zo meteen de gebruiksaanwijzing nalezen. Maar eerst schrijf ik een brief aan de paus. Ik zal niet verklappen dat Mozes de stenen tafelen niet zelf stuk heeft geslagen. Wel zal ik hem vragen om een elfde gebod toe te voegen: 'Gij zult niet fietsen bij code rood.'

Cupido in opleiding

“Jij gaat nergens heen vandaag, hoor je mij?” Anna recht haar rug en slaat haar armen over elkaar.

Johan buigt zijn hoofd. “Hoe kan ik dit niet horen als jij zo hard praat.”

“Als het maar duidelijk is.” Anna grist de autosleutels uit zijn hand en steekt deze in haar broekzak. Johan draait zich om en loopt naar de tuin. “Takkewijf,” mompelt hij.

“Had meneer nog iets te zeggen?” roept Anna vanuit de keuken.

Johan knijpt in een bloem en knakt de steel. Hij vraagt zich af of hij ooit van zijn vrouw verlost kan worden. Scheiden is geen optie. Bij het uitspreken van het woord alleen al zal zij hem met alle mogelijke voorwerpen in elkaar rammen. Zij speelt de onschuld en iedereen gelooft haar. Hij krijgt de schuld en kan zonder een cent vertrekken. Hoeveel scenario's heeft hij in gedachten al uitgewerkt om steeds tot de conclusie te komen dat 'dood' de enige optie is.

Een ongeluk, het moet op een ongeluk lijken. In ieder geval mag er geen enkel spoor naar hem leiden, anders verruilt hij alleen zijn huidige gevangenis door een professionele. Hij zou een elektrisch apparaat in haar bad kunnen gooien, maar zij gebruikt geen föhn of een laptop; de radio is nooit aan en ze heeft zelfs geen elektrische tandenborstel. Daar komt nog bij dat ze nooit in bad gaat. Een koolstofmonoxidevergiftiging behoort niet tot de mogelijkheden sinds de aanschaf van zonnepanelen en een warmtepomp. De remleiding van de auto saboteren zou kunnen, maar dat geeft geen doodgarantie en bovendien kunnen dan onschuldige verkeersslachtoffers vallen. Als hij haar de trap afdruwt, bestaat het risico dat ze

het overleeft. Bovendien is in hun bungalow geen trap. Vergiftiging is in de praktijk onuitvoerbaar; zij maakt alle eten en drankjes klaar. Dood door vergiftiging is trouwens iets dat ze na de dood altijd kunnen vaststellen. Een professionele moordenaar inhuren is onmogelijk. Hij is niet gemachtigd om geld van de rekening te halen of over te boeken en het zakcentje dat hij iedere week krijgt, is amper voldoende om te tanken.

Een tweede bloem moet eraan geloven. Zoutzuur! Hij zou haar kunnen oplossen in zoutzuur... geen goed idee. Hij is dan wel van haar verlost, maar doodverklaring is niet mogelijk wegens het ontbreken van een lijk en zonder machtiging kan hij niet bij het geld. Doodschrikken is een idee, maar waar schrikt dat loeder van? In ieder geval niet van wilde beesten. Die keer dat ze door de dierentuin liepen, wisten de leeuwen niet hoe snel ze naar het nachthok moesten vluchten, hun staart tussen de benen. De gorilla klopte niet op zijn borst, het maximale wat hij durfde was het maken van een wegwerpgebaar om zich vervolgens snel uit de voeten te maken.

Geritsel in de struiken. Johan duwt een paar takken aan de kant. Een klein, dik kereltje, helemaal bloot. Op zijn rug twee vleugels. Hij houdt een pijl en boog in zijn hand. Johan maakt een grijpbeweging. Het ventje weet hem te ontwijken. "Wacht, meneer Johan," roept hij.

"Ik laat me niet nog een keer door jou beschieten, kleine opdonder."

"Meneer Johan, laat het me alstublieft uitleggen."

"Uitleggen? Je hebt verdomme een pijl op me afgeschoten vorige maand en niet per ongeluk. Wat valt daaraan uit te leggen?"

"Ik heb een grote vergissing gemaakt. Ik ben nog in opleiding. Het was mijn eerste opdracht, maar mijn navigatie was stuk

en kaartlezen is niet mijn sterkste kant. Ik was op het verkeerde adres.”

Johan schudt zijn hoofd. “Wat is dat voor een geleuter. Het verkeerde adres of niet, je bent veel te klein om met pijl en boog te schieten. En wat een achterlijk gedoe om in je nakie rond te lopen.”

“Mijnheer Johan, dat hoort nu eenmaal bij onze outfit, trouwens...” Hij wijst op zijn rug. “Hoe kan ik kleren aantrekken en mijn vleugels gebruiken. Maar goed, om mijn verhaal af te maken, ik was niet alleen op het verkeerde adres.”

“Hoe bedoel je?”

“Tja, weet u, niemand had mij verteld dat er twee soorten pijlen zijn. Ik heb de verkeerde pijl genomen.” Het kereltje buigt zijn hoofd. “Het spijt me, mijnheer Johan. Ik was vergeten om eerst de gebruiksaanwijzing te lezen. Naderhand zag ik dat er mooie scherpe pijlen zijn met een gouden punt en pijlen met een stompe punt.” Hij trekt twee pijlen uit zijn schacht en laat ze aan Johan zien.

Johan pakt de twee verschillende pijlen vast en gaat met zijn vingertop voorzichtig over de punten. Hij houdt de pijl met de stompe punt voor de neus van het mannetje. “Waar is deze goed voor?”

Het ventje zucht. “Dat is de haatpijl. Ik heb hem per abuis gebruikt en hij was niet eens voor u bedoeld.”

Johan wrijft over zijn kin, krabt aan zijn hoofd, sluit zijn ogen. Dan springt hij recht. De oplossing voor zijn probleem staat voor hem. “Je kunt je vergissing goed maken, jongen.”

“Ja, mijnheer Johan, net daarom ben ik teruggekomen. Als ik nog een pijl op u afschiet, komt alles goed.”

"Oh neen, niet op mij. Ik wil dat je die scherpe pijn in het hart van mijn vrouw boort. Ik moet er wel een foto van kunnen maken. Als ontlastend bewijsstuk, snap je?"

Het ventje fronsst zijn voorhoofd. "Dat is niet de opdracht die ik van Venus heb meegekregen, mijnheer Johan."

"Wie is dat nu weer, Venus? Jij laat je wat wijs maken, luister een keer naar een volwassen man. Jij moet het weer goed maken en ik zeg je dat je dat kunt doen door die scherpe pijn in het lijf van mijn vrouw te jagen. Probleem opgelost. Zij is in het huis, ik wijs je waar." Hij pakt het ventje bij zijn schouders en duwt hem vooruit. Het raam van de keuken staat open. Johan houdt zijn wijsvinger voor de mond en wijst naar binnen. Hij fluistert. "Daar in de keuken is zij. Schiet maar door het raam."

Het kereltje sluipt op handen en voeten naar het keukenraam. Hij pakt zijn boog en de scherpe pijn en spant aan. Hij vliegt tot aan het open raam waar hij een paar momenten stil hangt in de lucht. Johan heeft zijn smartphone op video-opname gezet. De pijl zoeft door de lucht, gevolgd door een kreet.

Als het ventje weer met twee benen op de grond staat, loopt Johan naar hem toe. "En? Raak?"

"Midden in het hart. Ik ben klaar." Hij slaat twee keer met zijn vleugels en vliegt weg.

Johan speelt de video-opname af. Hij glimlacht. Net op het moment dat hij naar binnen wil lopen om te kijken hoe ze erbij ligt, loopt Anna hem met open armen tegemoet.

"Johan. Johannetje, lieverd." Zij kust hem waar ze hem maar raken kan. "Ik heb je lievelingsdiner gemaakt, ik moet alleen de tafel nog romantisch aankleden." Ze knipoogt. "Wil je eerst eten, of heb je een andere soort honger, lieve, lieve, Johan?" Ze drukt haar lippen op zijn mond. Hij staat onbeweeglijk, de ogen wijd opengesperd. Dan duwt hij haar van zich af en

inspecteert met zijn vinger haar hartstreek. Geen pijn die haar daar geraakt heeft. Hij tuurt in de lucht. "Dat verdomde ventje heeft mij bedrogen," mompelt hij.

Anna slaat haar handen om zijn middel, vleit haar hoofd tegen zijn borst. "Oh, schat, wat ben ik toch gelukkig met jou."

Johan moet overgeven.

"Och muisje van me, voel je je niet goed?" Zij wrijft over zijn haren. Hij rukt zich los en rent naar de schuur. Als hij na een minuut nog niet terug is, besluit Anna poolshoogte te gaan nemen. Johan bungelt aan de stutbalk, een touw om zijn nek.

Het haasje

“Het water is inmiddels tot aan hun lippen gestegen,” roept de vakbondsleider. “Althans voor degenen die de jacht in de wintermaanden hebben overleefd. Nog nooit zijn er zoveel leden op het menu beland.” Met harde cijfers bevestigt hij zijn uitspraak. Daar waar hazenruggen voorheen in hoofdzaak bij de sterrenrestaurants en de betere horeca op het menu stonden, bleek bij de lockdown dat het driedubbele aantal mensen flink de beurs trok om ter compensatie van de coronabeperkingen zichzelf te verwennen met een lekkere hazenbout of een wildpannetje. De afhaalrestaurants die hierop inspeelden, zagen hun winsten verdubbelen. Zelfs de frituren volgden de trend van dure compenserende wildconsumptie en schakelden massaal over van het frietje kapsalon naar de friet hazenpeper of hazenzuurvlees. “De hype is gelukkig voorbij, niet door onze incompetente regering, maar dankzij het mooie lenteweer.” De kin van de vakbondsleider zakt op zijn borst. Met trillende lip vervolgt hij: “Een derde, edelachtbare, één op de drie brancheleden is niet meer onder ons.” Er valt een stilte. De rechter schraapt zijn keel.

“Ik twijfel niet aan de door u voorgelegde feiten, maar deze zijn irrelevant voor uw eis om de regeringsmaatregelen onwettig te verklaren. Ik verzoek u zich te beperken tot feiten waaruit volgens u enig causaal verband valt te destilleren tussen onrechtmatig tot stand gekomen maatregelen en de onevenredig grote schade die uw brancheorganisatie daardoor zal leiden.”

De vakbondsleider zucht. “Edelachtbare, ik heb met mijn betoog willen onderstrepen hoe zwaar onze leden getroffen

zijn door de coronamaatregelen. De rek is eruit en dat vind ik zeker relevant in deze zaak. Door het sluiten van parken, door het toestaan van maximaal één bezoeker per gezin per dag, is het verstoppertje van paaseieren een volstrekt zinloze activiteit. Wat voor nut heeft het om door het park of de tuin te huppelen met een mand eieren, als geen hond komt kijken en zoeken. Dat laatste is misschien verkeerd uitgedrukt, want nota bene het uitlaten van de hond is in de parken wel toegestaan. Beesten die zomaar onze met zorg beschilderde eieren kapot bijten of als gekken achter ons aan gaan hollen. Verboden zijn de gezinnen met kinderen die gezellig op zoek gaan naar de eieren die wij zorgvuldig verstoppertje. Niet alleen hebben onze paashazen geen inkomsten uit huppelactiviteiten, ze blijven ook zitten met een enorme voorraad aan onverkoopbare eieren. Als uiteindelijk de coronamaatregelen worden opgeheven, zal niemand alsnog een paasei kopen."

De rechter knikt. "Dat begrijp ik. Maar mensen zullen met Pasen toch paaseieren kopen? Uw leden kunnen de eieren toch online aanbieden?"

"Online? Online?" De vakbondsleider strekt zijn poten en drukt deze tegen het plexiglazen spatscherm. "En hoe denkt mijnheer de rechter dat onze hazen met hun poten een toetsenbord kunnen bedienen?"

De rechter fronst. "Ik ben niet alwetend, zo moet ik bekennen dat ik niet weet hoe een koe een haas vangt."

Een luid boegeroep vanaf de publieke tribune. De paashazen springen van hun stoelen. Ze grissen eieren uit hun rugmandjes en gooien ze naar de rechter. Het spatscherm voorkomt niet dat één chocolade ei met een doffe slag recht op zijn voorhoofd landt. Even wankelt de rechter op zijn stoel, dan pakt hij zijn hamer en slaat er hard mee op de tafel. "De

zitting is geschorst." Hij grijpt de chocoladescherven en kiest het hazenpad.

De parketpolitie rent naar het publiek en dreigt met de gummiknuppel. Een agent zet het uiteinde van zijn knuppel op de keel van een toeschouwer en duwt onder diens kin. "Wie ben jij? Heb jij met eieren gegooid?" vraagt de diender op scherpe toon.

"Mijn naam is haas, ik weet van niets. Is er iets gebeurd dan? Daar weet ik niets van." Hij geeft de agent een knipoog. Die drukt nog harder onder zijn kin.

"Doe niet alsof ik achterlijk ben, vriendje," sist de diender, "Ik weet heus wel hoe de hazen lopen."

"Mijnheer de agent, ik zweer het, ik heb niets gezien. Ik hield net een hazenslaapje."

De parketpolitie sommeert het publiek het rechtsgebouw te verlaten. Als iedereen weg is, komt de rechter terug. Hij slaat met zijn hamer op de tafel.

"De zitting is heropend. Heeft u nog iets toe te voegen aan uw pleidooi?"

De vakbondsleider haalt zijn schouders op. "Edelachtbare," hij wijst naar de lege tribune, "excuses, deze paashazen zijn wanhopig. Alle inkomsten vallen weg en de regering geeft geen enkele compensatie of tegemoetkoming zoals ze dat voor andere branches wel doen. Zij zijn het haasje. Over vier weken is het Pasen, zij moeten nu aan de slag kunnen gaan om nog iets van de jaaromzet te redden. Ik vraag u dan ook de coronamaatregel onwettig te verklaren."

"Waarom heeft u die kwestie niet voorgelegd aan het ministerie? Of aan het Outbreak Management Team?" wil de rechter weten.

"Ach, ik heb het al zo vaak geprobeerd, maar met onwillige honden is het moeilijk hazen vangen."

"Goed, in dat geval schors ik de zitting en ga mij beraden. Ik wijs vonnis over precies zes weken." De rechter geeft een klap met zijn hamer.

"Over zes weken?" schreeuwt de vakbondsleider. "Maar dan is Pasen al lang voorbij."

De rechter heft zijn hamer. "Een slak op de goede weg, wint het van een haas op de verkeerde weg. Zitting gesloten."

Roodmondkapje

Er was eens, nog niet zo lang geleden in een land niet ver hier vandaan een jong meisje dat met haar moeder in een dorpje in de bergen ging wonen, net na de uitbraak van een pandemie. Haar moeder had voor haar zeven rode mondkapjes gemaakt, voor elke dag één. Die had ze gemaakt van een lap stof die van haar overleden man, de vader van het meisje, was geweest. Haar man was stierenvechter. De dorpsbewoners hadden de mond en de neus van het meisje nog nooit zonder gezien en iedereen noemde haar Roodmondkapje. Roodmondkapje vond deze naam veel leuker dan haar eigen naam, Gertruda, die ze daarom niet meer gebruikte. Zelfs haar oma, ze bezocht haar één keer per week samen met haar moeder, noemde haar 'mijn Roodmondkapje'. Oma was eenennegentig jaar oud. Ze had een crossmotor, maar Roodmondkapje mocht daar van haar moeder niet op. Op een dag kreeg Roodmondkapje een appje van haar oma. Oma was besmet met Covid-19 en had een arm gebroken, lag ziek op bed en mocht geen bezoek ontvangen.

"Hoe kan zij besmet raken? Ze woont helemaal alleen, midden in het bos," vroeg Roodmondkapje aan haar moeder.

"Tja, zij moest zo nodig gaan protesteren tegen de avondklok, veel te veel mensen kort op elkaar en te eigenwijs om een mondkapje te dragen. Zeker met die gemuteerde variant van het virus, is de besmetting logisch. Toen ze een steen door een winkelruit gooide, heeft een man van de Mobiele Eenheid haar met de gummistok hard op de arm geslagen. Voordat ze kon worden opgepakt, is ze gevluht. En nu ligt ze daar, besmet met corona en met een gebroken arm. Eigen schuld, dikke bult."

"Ik vind het zielig voor haar, mama. Mag ik haar gaan bezoeken?"

"Dat lijkt me geen goed idee. De weg door het bos is veel te gevaarlijk voor een meisje alleen. Er zijn wilde dieren en landlopers. Bovendien loop je het risico dat je besmet raakt door oma."

"Mam, je doet net of ik nog een klein kind ben en ik weet heus wel wat ik moet doen om besmetting te voorkomen."

Roodmondkapje bleef zeuren en uiteindelijk stemde haar moeder in. Met haar rugzak vol lekkernijen ging ze op weg door het donkere bos. Langs de bospaden bloeiden prachtige bloemen. Het leek haar leuk om voor oma een wildboeket te plukken. Roodmondkapje had alleen maar oog voor de mooiste bloemen. Daardoor raakte ze van het pad af. Met een grote bos bloemen in haar armen keek ze om zich heen. De omgeving kwam haar niet bekend voor, ze was verdwaald. De navigatie op haar smartphone wijst haar wel de goede weg. Geen bereik. Ze liep een pad in dat haar het meest belopen leek. Plots sprong van achter een boom een gedaante op de weg. Een zwarte kat, met hoge lieslaarzen en een baret met een lange veer.

"Help, help, de markies de Sade verdrinkt," riep de kat.

"Rustig laten verdrinken," antwoordde Roodmondkapje. "De wereld is beter af zonder die sadomasochist."

De kat draaide zich om, sloeg met zijn poot tegen zijn voorhoofd. "Verdorie, wat stom. Ik had de markies van Caracas moeten zeggen." Met de staart tussen zijn benen verdween hij in de bosjes.

Ze had een half uur gelopen. Enkele zwarte wolken dreven in de lucht. Boven het hoofd van Roodmondkapje cirkelde een vleermuis. Plots vloog deze naar beneden, ging voor haar op

de grond zitten, sloeg enkele keren met de vleugels en veranderde in een grote man met lange zwarte cape, een lijkbleek gezicht, rood doorlopen ogen en twee lange, scherpe hoektanden die tot op zijn kin reikten. "Ik ruik vers bloed," riep de man.

"Ja, ja, kun je het nog harder schreeuwen," zei Roodmondkapje. "Moet de hele wereld weten dat ik ongesteld ben?" Ze deed haar rugzak open en graaide erin. De man sperde zijn mond ver open en boog zich naar haar nek. Op dat moment haalde Roodmondkapje een bos verse knoflook uit haar zak en duwde die onder de neus van de man, die onmiddellijk terugdeinsde. Ze raapte een tak van de grond en drukte het uiteinde op de hartstreek van de man. "Wegwezen, jij, anders duw ik deze tak in je verdorven lichaam." De man draaide zijn cape om zijn lichaam, slonk tot het formaat vleermuis en vloog weg. 'Maar goed dat oma zo verzot is op verse knoflook,' dacht Roodmondkapje en ze liep verder.

Eindelijk zag ze in de verte een jongeman lopen. Hij trok iets groots achter zich aan. Ze rende ernaartoe. Het was de jager die een grote wolf met een heel dikke buik over het pad trok. De wolf had touwen om de poten en om zijn bek. Roodmondkapje wees naar de wolf. "Dat is een flinke jongen, mijnheer de jager."

De jager knikt. "Gevangen in de tuin van je oma."

"Ik wil naar haar toe, maar ik ben de weg kwijt. In welke richting moet ik lopen?"

De jager zuchtte. "Zeker vergeten broodkruimels neer te leggen, jongedame? De jeugd van tegenwoordig weet niet meer hoe het hoort." Hij wees in een richting. "Het is steeds rechtdoor op dat pad."

Roodmondkapje bedankte hem en ging vlug op weg. Na een poosje herkende ze het pad en huppelde ze verder. Daar was

het huis van oma. Zat daar iemand voor de deur? Het bleek een mannetje van hooguit één meter en twintig centimeter lang. Met zijn kleine gestalte blokkeerde hij de deur. "Mijnheer, mag ik langs? Mijn oma woont hier. Als u mij aan de brievenbus laat, dan kan ik aan het touwtje trekken om de deur te openen."

Het mannetje schudde zijn hoofd. "Nee, je mag niet bij het touwtje. Dat heb ik pas omgesponnen tot een gouddraad."

"Maar mijnheer, mijn oma is ziek. Ze heeft hulp nodig, laat me alsjeblief door."

Het mannetje fronste en tikte met zijn vinger op zijn kin.

"Je mag er alleen bij als je mijn naam weet te raden."

Roodmondkapje begon meteen alle namen te roepen die ze kende. Maar telkens riep het mannetje: "Fout, helemaal fout." Roodmondkapje nam haar mobiel en zocht op Wikipedia. "Repelsteeltje," riep ze. "U heet Repelsteeltje."

Het mannetje stampte op de grond, zakte half weg en scheurde zich in tweeën. Roodmondkapje stapte over de resten heen, trok aan het gouden draadje uit de brievenbus en ging naar binnen. Niemand! Er was geen mens in huis. Een geluid in de staande klok trok haar aandacht. Ze opende de deur en daar sprongen vijf geitjes uit de klok. "Wat is er gebeurd? Waarom zijn jullie met z'n vijven?"

Een klein geitje met een piephoog stemmetje gaf antwoord. "Verschrikkelijk, een grote wolf kwam binnen en heeft in een grote hap uw oma naar binnen gewerkt. Daarna heeft hij van twee broertjes shoarma gemaakt en met een beker knoflooksous helemaal verorberd."

'De wolf, de jager,' dacht Roodmondkapje. 'Ik moet er onmiddellijk achteraan gaan.' Zij rende het huis uit, naar het schuurtje, greep de crossmotor, startte hem en reed in de richting waar ze de jager had gezien. Met hoge snelheid en

een grote stofwolk achter haar, reed ze over het bospad. Toen ze bij de jager was, drukte ze met alle kracht op de rem, de motor slipte en schoof onder haar vandaan. Ze sprong op, liep naar de jager, trok zijn mes uit zijn riem en sneed de buik van de wolf van boven naar beneden helemaal open. Oma stapte uit de buik, wreef resten shoarma van haar tatoeages en haar ingegipste arm en strekte haar benen. "Oma! Lieve oma. Hoe gaat het met u? Bent u niet meer ziek?"

"Oh Roodmondkapje. Ik ben helemaal beter. Door de geur van de shoarma en knoflook, is het coronavirus uit mijn lichaam gekomen en via de darmen van de wolf naar buiten gekropen." Oma raapte de motor op, startte, sprong erop, gaf gas, maakte een wheelie en riep naar Roodmondkapje: "Ik maak snel een rondje. Tot zo."

Roodmondkapje zwaaide en wendde zich tot de jager. "Jager, maakt u dat hier verder in orde? U weet wel met die stenen en de buik dichtnaaien en zo. Dan kan ik dadelijk met oma mee." De jager knikte en niet veel later kwam oma terug met haar crossmotor. Ofschoon haar moeder het haar verboden had, sprong Roodmondkapje achterop. Samen maakten ze een mooi ritje en leefden ze nog lang en gelukkig.

Een nieuw laagje vernis

Het verkeerde moment uitgekozen, er staan zeker tien auto's met aanhanger voor me te wachten tot ze hun afval kunnen dumpen op de regionale stortplaats. Op een gewone doordeweekse ochtend. Het is niet anders. Ik zet de motor uit en stap uit mijn auto. Interessant om te zien wat mensen zoal weggooien. De aanhangers puilen uit met oude meubels, bouwpuin, snoeiafval, witgoed en zelfs bloembakken van asbest. Een man staat naast zijn aanhanger en rookt een sigaret. Ik wijs op de bloembakken. "Dat is asbest. Die mag je alleen maar helemaal ingepakt in plastic aanbieden."

De man haalt zijn schouders op: "Ik zal ze wat beter wegstoppen, dat ziet niemand tussen al die troep."

"Dat is levensgevaarlijk. Die mogen niet bij ander afval terechtkomen."

De man gooit zijn sigaret op de grond en trapt erop. "Als ik het maar kwijt ben, de rest boeit mij niet." Hij graait twee nachtkastjes uit de troep, verplaatst de bloembakken en legt daarna de nachtkastjes erbovenop. Aan de zijkant trekt hij een schilderij naar boven en bedekt daarmee het geheel. Hij recht zijn rug, zet zijn handen in de zij, duwt zijn ellebogen naar buiten en gaat recht voor mij staan. "Heb jij iets gezien?" vraagt hij op scherpe toon.

"Eh, ja..."

De man haalt zijn hand uit zijn zij, balt zijn vuist en drukt deze onder mijn kin. "Of je iets gezien hebt, heb ik je gevraagd." Hij drukt met zijn vuist mijn hoofd naar achteren. Mijn knieën knikken.

"Ja, een schilderij heb ik gezien," antwoord ik snel.

De man grijnst. Hij draait zich om, pakt het schilderij van de aanhangwagen en drukt het in mijn handen. "Je mag het hebben. En nu wegwezen." Hij draait zich om en rommelt in zijn afval om de opengevallen plaats opnieuw te bedekken. Ik loop snel terug naar mijn auto, gooi het schilderij op mijn aanhanger, stap in en draai uit de rij, terug naar huis met een hart dat wild in mijn keel klopt.

Twee glazen water, een aspirientje en ik voel me veel beter. Ik ga verdorie terug naar het regionaal stort, ik laat me geen tweede keer meer verjagen. De auto met de volle aanhanger staat op de oprit. Het schilderij ligt los op het afdeknet. Een wonder dat het er niet is afgevlogen. Ik draai het om. Een Rubensvrouw ligt naakt op haar rug op een sofa. Ze heeft haar mond open, ze hapt naar een tros druiven die ze met haar rechterhand vasthoudt. Met haar linkerhand bedekt ze haar vrouwelijkheid. Haar ogen kijken me recht aan. Het is prachtig levensecht geschilderd. Een handtekening kan ik niet ontdekken. Ik breng het naar binnen, haal mijn goedkope reproductie van een stilleven van de muur en hang daar het schilderij. Het past perfect in mijn kamer. Snel terug naar de stortplaats.

Ik duw aan de onderkant van het schilderij totdat het helemaal recht hangt. Een perfecte dag vandaag: een nieuwe aanwinst en de bullebak die tegen de lamp is gelopen. De politie maakte proces-verbaal op, de man stond te vloeken. Nadat ik mijn afval had gedumpt, ben ik naar hem toegegaan. Met die dienders in de buurt durfde ik dat best aan. Op mijn vraag of ik het schilderij terug moest geven nu hij betrapt was, snauwde hij dat ik die rotzooi moest houden.

Ik ontdek steeds meer details. Het houtsteekwerk aan de poten van de sofa, de tekening op het satijnen kussen en de doorblik van het raam naar de tuin van de dame. Afwisselend ga ik heel kortbij en op afstand van het schilderij staan. De ene keer vanuit een rechterhoek, de ander keer vanuit een linker. Haar ogen. Waar ik ook sta, ze kijkt me steeds recht aan. Haar mollige lichaam nonchalant, of is het uitdagend? Voorzichtig volg ik met mijn vinger op het doek de contouren van haar lichaam. Haar rechterbeen is iets omhooggetrokken, waardoor de gespekte kuit en het stevig gevulde bovenbeen beter zichtbaar zijn. Hoewel ze met haar hand het zicht op de plek tussen de benen ontnemt, kan ze enkele plukjes schaamhaar niet verhullen. Haar venusheuvel bolt naar de eerste van de drie buikplooien. Ik druk er een paar keer op. Over de laatste plooi ligt een enorme borstpartij. De borsten zijn niet symmetrisch, maar dat kan vertekenen door de lighouding. Voorzichtig raak ik haar linkertepel aan en daarna draai ik rondjes om haar open mond.

Ik schenk een tripel in, ga zitten, open mijn laptop en ga naar mijn account bij Tinder. Geen enkel bericht, nog steeds niet. Ik lees een paar keer mijn profiel na. Daar is niets mis mee en de foto is scherp en lijkt goed. Mijn tweede tripel drink ik in een teug leeg. Ik zoek op andere datingsites. Geen vrouwen die mij kunnen bekoren. Geen vrouw als de dame op het schilderij. Automatisch gaat mijn blik ernaartoe. De sofa is leeg! De dame is verdwenen. Weg van het schilderij, dat kan toch niet? Geen witte plek waar ze eerst was, nee, gewoon een lege sofa. Alleen de tros druiven ligt erop. Hoe is het mogelijk? Ik ga voor het schilderij staan. Spoelt het toilet door? Is er iemand in huis? Dan gaat de kamerdeur open en de naakte Rubensvrouw komt binnen. Ze lacht, oh wat is ze mooi als ze

lacht. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is, sluit ze de kamerdeur, kijkt me aan en zegt:

“Hoi, sorry, maar ik moest hoognodig, jij hebt me flink op de blaas gedrukt met je vinger.”

Hoe vaak ik ook knipper met de ogen, ze blijft daar staan. “Eh, ik heb toch niet hard gedrukt?”

Ze glimlacht en loopt naar me toe. Haar hele lichaam golft mee met iedere pas. “Dat denk je, maar heb je enig idee hoe dat daar aanvoelt?” Ze wijst naar het lege schilderij. “Ga jij daar maar eens liggen als vierhonderd jaar oude verflaag. Ik vind het overigens niet erg hoor, ik ben blij dat ik even een andere houding kan aannemen.”

“Maar, maar...hoe kan dit in godsnaam. Je kunt toch niet uit een schilderij stappen. Ben je een geest of zo? Of word ik gek?” Ze lacht, haar buik lacht mee. “Ik weet niet of jij gek wordt, ik heb niet voor psychiater gestudeerd. Het enige wat ik geleerd heb, is mannen bekoren. Dat is een paar eeuwen heel goed gegaan, maar vooral de laatste eeuw is de aandacht sterk verslapt. Ik heb zeker tachtig jaar op een donkere, tochtige zolder gelegen. Normaal gaat dat niet in je koude kleren zitten, maar omdat ik geen kleren draag, heb ik er geen last van gehad.”

“Zal ik iets pakken dat je kunt omslaan? Een badjas of zo?”

Ze fronst. “Hoezo? Bevalt mijn aanblik je niet?” Ze pakt mijn handen en drukt deze op haar borsten. “Vroeger vonden mannen dit fijn.” Haar lip begint te trillen, zacht fluistert ze: “Vandaag brengen ze me naar het stort.” Ze slikt. “Ik weet best dat ik een nieuw vernislaagje kan gebruiken...maar hoe afstotelijk moet ik zijn als ze me als afval willen dumpen samen met oude bloembakken, van asbest nota bene.”

In haar ooghoek parelt een traan. Wat moet ik doen? Ik sla mijn armen om haar heen en trek haar tegen mij aan. “Ik vind

je de mooiste vrouw die ik ooit naakt gezien heb. En dat meen ik, ook al ben je de eerste die ik in levende lijve zie." Ik druk mijn lippen in haar nek en zuig krachtig en langdurig. Ze geeft me een kus en fluistert in mijn oor:

"Jij bent mijn redder, mijn held." Ze knijpt zachtjes in mijn bips. "Ik ben helemaal van jou."

Met afstand de mooiste nacht van mijn leven. Eindelijk ben ik tot man gemaakt door de meest bijzondere vrouw op deze wereld. Ik glimlach en strek mijn arm om haar goddelijk lichaam aan te raken. Niets. Niets? Ik open mijn ogen en ruk de deken weg. Ze is weg. Ik ren de trap af, gooi de kamerdeur open. Daar ligt ze, op haar sofa op het schilderij. Ze kijkt me aan. Zacht glijd ik met mijn vinger over haar lichaam. Geen reactie. Ik neem het schilderij van de muur en draai het om. Precies dezelfde achterkant zoals die gisteren op de aanhanger lag. Ik hang het weer terug. Er is steeds oogcontact, waar ik ook sta. Ik ruim de lege tripelflesjes op en zoek daarna op internet naar een restaurator.

"Hallo, met Van Zwollem. Mijnheer, ik heb goed nieuws. Het is zonder enige twijfel een echte Rubens. Een bijzonder werk. Bij het schoonmaken kwam ik wel een oneffenheid tegen in haar nek. Het leek een soort zuigplek die er naderhand op is aangebracht. Door het vuil was dit in eerste instantie niet te zien. Als u wilt, kan ik dit herstellen en in de originele staat terugbrengen. Daarover moet u beslissen voordat ik een nieuwe laag vernis aanbreng."

"Laat maar zitten, doe de vernis eroverheen."

"Het doek is miljoenen waard. Wie is eigenaar, weet u dat?"

"Ze is van mij, ze is helemaal van mij." De boete voor het illegaal dumpen van asbest is voor hem, voor hem alleen.

Alles voor Hubertina

Trots als een pauw bewonder ik het eerste rondje van de robotmaaier. Trots omdat ik zelf deze robot heb opgedragen waar, wanneer en hoelang zij de zeshonderd vierkante meters gras moet maaien.

Voorheen maaide mijn vrouw het gras. Vijfentwintig jaar geleden, na de zwangerschappen van onze kinderen, wilde zij een paar kilo afvallen. Zij ging wekelijks naar de WeightWatchers. Toen ze zei dat ze daarvoor moest betalen, heb ik gezegd dat ze het geld kon sparen door iets te doen wat veel meer effect heeft, namelijk iedere week het gras maaien. Ze kon geen tegenargument verzinnen en vanaf die tijd heeft ze deze buitenklus op zich genomen. Na zo veel jaren noeste arbeid kwam een maand geleden een eerste teken van verzet: ze foeterde op de grasmachine. Kennelijk leverde de motormaaier geen rijondersteuning meer en dan is het zwaar duwen. Ze vond het na zoveel jaren maaien genoeg geweest en stelde dat het nu mijn beurt was voor deze wekelijkse klus. Ik droeg een onderhoudsbeurt aan, ja zelfs een geheel nieuwe wilde ik voor haar aanschaffen, eentje in haar lievelingskleur rood, maar ze bleef onverbiddelijk: ik moest gaan maaien. En aangezien niets over haar gewicht viel op te merken, kon ik geen tegenargument bedenken. Omdat ik het veel te zwaar werk vind om zonder rijondersteuning tegen de heuvels op te lopen, opperde ik dat ik wel een nieuwe machine moest kopen. 'Het zal mij een rotzorg zijn, het is jouw gras,' kreeg ik te horen. Ik zat in zak en as en keek als een berg tegen dit werk op, maar in de winkel kon ik mijn geluk niet op: een robotmaaier zwaaide me vriendelijk toe. Het kleine prijskaartje op het wiel stond in schril contrast met het bedrag

dat erop stond. Vijf keer zo duur dan gewone motormaaiers. Twijfel maakte plaats voor het besef dat ik de perfecte vervanger voor mijn vrouw had gevonden die zonder zeuren iedere dag over het gras zou rijden. Ik heb haar 'Hubertina' genoemd naar de tweede doopnaam van mijn vrouw.

De dag na installatie en proefronde wil ik checken of Hubertina op het door mij ingestelde tijdstip vertrekt vanaf haar basisstation. De schrik slaat me om het hart. Twee grote molshopen midden op het gazon. Hubertina stevent er recht op af. Ik ren naar haar en druk net op tijd de stopknop in. Haar fonkelnieuwe messen kunnen schade oplopen door de grond en de steentjes die het rotbeest naar boven heeft geduwd. Als ik de hopen grond heb verwijderd, kan Hubertina braaf haar werk voortzetten. Nieuwe hopen moeten voorkomen worden en ik snel naar de winkel om carbid te kopen. Als Hubertina haar taak heeft volbracht zoek ik de plekken op waar de omhooggeduwde grond heeft gelegen en prik met mijn wijsvinger in de grond op zoek naar de gang die het dier gemaakt heeft. Een paar brokjes carbid, wat water eroverheen en snel het gaatje dichtmaken, zodat het vrijkomend gas zich door de ondergrondse gangen kan verspreiden. De gazonvernielers zullen maken dat ze weggomen.

De dag erna kunnen ze me twee dorpen verder horen vloeken: er liggen drie hopen op het gazon. In alle drie de gangen doe ik een driedubbele portie carbid en ik maak het gazon weer keurig plat. Met een gerust gevoel ga ik genieten van de nachtrust.

De volgende ochtend: zes nieuwe hopen. Met alle kracht die ik heb, trap ik ze alle zes uit elkaar. "We zullen zien wie de sterkere is," schreeuw ik in een gang die zichtbaar werd na

mijn trappende actie. Ik ren naar de garage en pak mijn brommer, een Zundapp, een oldtimer van vijftig jaar oud en zoek wat resten pvc-buis bij elkaar. Twintig keer moet ik hard op de kickstarter trappen voordat de oude Zundapp wil starten, maar uiteindelijk kan ik hem pruttelend bij een mollengang plaatsen. De stukken buis draai ik in elkaar en schuif ik over de uitlaat. Het andere eind duw ik diep in de gang. En nu maar gas geven totdat een hoge concentratie koolstofmonoxide die ellendige gravers fataal wordt. Nadat ik vol leedvermaak de Zundapp tien minuten op volle toeren met veel kabaal heb laten draaien, tikt iemand op mijn schouder. "Wat zijn wij aan het doen?" Het strakgetrokken gezicht van een politieagent ontnemt mijn adem. Ik laat de gashendel los en mijn brommer pruttelt nog even om vervolgens helemaal stil te vallen.

"Eh...er is een mollendingetje dat ik probeer op te lossen."

De agent trekt zijn gezicht strak. Alleen zijn lippen bewegen: "Mijnheer, ik constateer twee strafbare feiten. Één is het inzetten van ongeoorloofde middelen bij ongediertebestrijding en twee is een milieudelict, namelijk het opzettelijk vervuilen van de grond. Dat laatste is geen overtreding, maar een misdrijf. Ik draag u op om mee naar het politiebureau te gaan zodat ik proces-verbaal kan opmaken."

De agent heeft mij gisteren verteld dat bij een milieudelict de officier van justitie de hoogte van de boete bepaalt en omdat het een misdrijf is, zal deze minimaal vierhonderd euro bedragen. Ik spring uit bed en loop direct naar buiten. Ik kan de aanblik van zes nieuwe molshopen niet verdragen. Ik loop naar de schuur, gris een spade en een zandschop van de muur, schiet in mijn werkschoenen, ren terug naar de hopen en begin op die plek te graven. "Wat ben jij aan het doen?" Met grote

ogen en open mond staat mijn vrouw in haar peignoir aan de rand van het gazon.

“Ik ben op zoek naar het nest van die krenge.”

“In je Adamskostuum? Kleet je eerst aan, neem een ontbijt en daarna ga je rustig en logisch nadenken. En als je dan nog steeds zo nodig wil graven, ga je gang. Maar als ik vanavond thuis kom, wil ik dat het gazon er strak bij ligt.” Haar strenge gezichtsuitdrukking, handen krachtig in de zij en uitstekende ellebogen geven mij duidelijk te verstaan dat ieder tegenwoord een averechts effect heeft en ik volg gedwee haar instructies.

Waarom bel ik niet de ongediertebestrijding? Ik zal een paar foto's van de hopen maken. Verdomme... de tijd die ik verknoeid heb met aankleden en eten hebben die ellendelingen gebruikt om er twee verse hopen bij te maken. De maat is vol. Ik grijp de spade en stamp ze in de grond. De steek onder mijn voet maakt me duidelijk dat ik geen werkschoenen aan heb, maar dat boeit me niet.

Ik graaf en graaf. Mijn rug voel ik niet meer, ik moet doorwerken al wordt het steeds zwaarder nu het gat ruim twee meter diep is. Even een kleine pauze. Ik grijp de graspollen aan de rand van het gat en hijs me omhoog. Net als ik met mijn buik hoog genoeg ben, scheurt het gras en val ik in mijn eigen kuil op mijn zere rug. Het wordt zwart.

Uit alle hoeken en gaten komen plots mollen op mij af, tientallen, nee honderden. Voordat ik iets kan doen, grijpen ze me vast aan mijn armen, benen, buik en hoofd. Dan slepen ze me door een mufte, enge gang. Mijn ogen moeten wennen aan het donker in de ruimte diep in de grond die schaars verlicht wordt door enkele gloeiwormen. De mollen zorgen ervoor dat

ik mij niet kan bewegen en ze maken een drukte van jewelste. Drie doffe slagen en alle mollen zijn muisstil. "Iedereen opstaan, respect voor de rechter," roept een mol luidkeels. De rechter is een extreem dikke mol. Hij heeft een pruik met witte krullen vol bruine grondvlekken. Onder zijn arm draagt hij een opgerold stuk papier. Hij blijft staan achter een soort lessenaar, doet de klep open en neemt daar twee lege jampotjes uit. Hij rolt het papier uit, houdt de jampotjes voor de ogen, schraapt zijn keel en leest hardop voor.

"Er zijn zware delicten gepleegd door deze man." Hij neemt de jampotjes van zijn ogen en wijst met zijn voorpoot naar mij. "Een regelrechte aanval op de molheid door meervoudige daden met terroristische motieven waarbij alle artikelen van de grondwetten met voeten werden getreden." Hij doet het klepje van de lessenaar omhoog, neemt een hamer, wijst met de steel naar mij en slaat met een klap de lessenaar dicht. Gevolgd door een tweede klap met de hamer. Ik moet hier iets tegen doen.

"Ik heb het recht op een advocaat," roep ik.

"Schuldig! Ingevolge artikel elf, sub a, veroordeel ik u tot verstikking door grond totdat de dood in werking treedt. Het vonnis 'levend begraven' wordt per direct uitgevoerd." De kracht van de hamer kan de lessenaar niet verdragen. Hij valt in twee stukken uit elkaar. "Zitting gesloten."

De mollen gaan meteen aan de slag en bedekken mij met lagen grond. Alles wordt zwart en ik krijg geen lucht meer. Ik moet kokhalzen van de verse aarde in mijn mond en neusgaten. De toenemende druk van de grond op mijn gezicht belemmert mij om er iets uit te hoesten. Ik kan niet meer ademen, er is geen zuurstof. Ik moet weg, ik wil bewegen, maar het gaat niet meer. Het zweet kan ik niet tegenhouden,

het verdicht de grond in mijn neusgaten. Mijn einde nadert, in mijn onderlijf vloeit alles weg, het is gedaan.

Een aangenaam natte gloed in mijn broek trekt van mijn kruis naar mijn bovenbenen. Zonnestrallen verblinden me. Hoe kan dit? Ik wil blijven liggen, maar de drang om voor eens en voor altijd af te rekenen met die verschrikkelijke wezens is sterker. Vernietigen zal ik ze. Ik spring op, trek me uit de kuil en spurt naar binnen.

Telefoon, laptop, bankpas en scanner, alles wat ik nodig heb om twee graafmachines en de rest te regelen. Die moordenaars zullen nooit meer in mijn grond een gang maken, nooit meer ook maar één worm op mijn perceel eten.

Het is een aan- en afrijden van vrachtwagens. Als de laatste twee vrachtwagens zijn gevuld, staan drie volle betonwagens in rij te wachten om hun lading in het gat te pompen. Nog voordat de eerste leeg is, siert inmiddels een hele kolonne wagens met hun draaiende tonnen de straat. Dat heb ik goed geregeld. Bij iedere geloste wagen stijgt de vulling van het gat. Als de klus is geklaard, is het tijd om te rusten op de sofa.

Ik word wakker door de beltoon van mijn mobiel: "Hast Du etwas Zeit für mich" uit '99 Luftballons' van Nena. Het is mijn vrouw.

"Er is iets geks aan de hand," haar stem trilt. "Bij het pinnen kreeg ik de melding 'onvoldoende saldo', weet jij wat er gebeurd is?"

"Uhm... dat is een heel verhaal. Wat tegenvallers gehad."

"Je gaat me toch niet zeggen dat jij...?" Na een stilte volgt een harde schreeuw: "Neeeen. Ik kreeg dezelfde melding toen ik

wilde pinnen van de rekening waar het geld voor onze rondreis op staat.”

Langzaam dringt tot me door wat er gebeurd is. “Sorry, maar ik moest het doen voor Hubertina...” Hubertina! Ik kijk op mijn horloge. Shit, helemaal vergeten. “Ik bel je terug.” Ik druk haar weg en ren naar de tuin. Hubertina stond ingesteld om anderhalf uur geleden te starten met maaien. Oh nee, verschrikkelijk. Daar ligt ze, half verzonken in het aangeharde beton, haar lichten gedoofd. Een wirwar van diepe sporen verradt haar wanhopige zoektocht naar een polletje gras en de paniek van haar laatste, ongelijke strijd tegen het zuigende beton.

Geen wolkje aan de lucht?

In de strijd tegen de klimaatverandering is duurzame energie een van de sleutelwoorden. Daarbij richten energiemaatschappijen zich op elektriciteit opgewekt door windmolens. Probleem is dat er te veel molens nodig zijn om volledig op groene energie te kunnen overschakelen. De terechte vrees voor Landschap- en horizonvervuiling, slagschaduw of geluidsoverlast leiden tot groot verzet bij burgers, zeker bij grootschalige windmolenparken. In de zoektocht naar alternatieven heeft een Belgische wetenschapper een nieuw idee geopperd. Wetenschappers over de hele wereld waren bij de lancering laaiend enthousiast. De methodiek is gebaseerd op het halen van energie uit het elektrisch veld onder de negatieve lading van wat we in de volksmond onweerswolken noemen. Het principe is het hoge voltpercentage dat normaal met bliksem gepaard gaat, te onttrekken en via gigantische batterijen op te slaan om daarna gedoseerd te leveren aan het elektriciteitsnet. De stroomsterkte is zo gigantisch groot dat deze niet rechtstreeks in het net kan vloeien. De kracht is zodanig dat de leidingen uit de grond zouden knallen.

Naast de uitdaging van de batterijcapaciteit, was het grootste probleem om het onweer op te wekken boven vaste plaatsen waar de voltvangers zijn gestationeerd. Bij de Europese Unie werd volop gelobbyd voor subsidie om de bouw van een proeflocatie te realiseren. Uiteindelijk zijn de miljarden naar België gegaan en is op de top in de Ardennen een honderd meter lange ijzeren staaf gestationeerd met daaraan een ingenieus netwerk van stalen pijpen met wel honderd vertakkingen per pijp die de stroom naar de batterijen moet

leiden. Om de wolken naar deze plek te brengen kocht men duizenden vierkante meters netten bij Nederlandse vissers die door de Brexit hun visquotum in de Britse wateren met vijftienvijftig procent zagen dalen. De gebruikte visnetten zijn gemaakt van een materiaal dat geen stroom geleidt en daarom uitermate geschikt. De netten worden aan elkaar vastgemaakt en door honderd drones in de lucht gebracht. Vervolgens gooit men de netten over de wolk en de drones leiden de wolken naar de stroomfabriek in de Ardennen.

De vorige maand gehouden proef is mislukt doordat er wolken waren geselecteerd met de negatieve lading aan de bovenkant in plaats van aan de onderkant. Deze proef heeft wel geleid tot internationale discussies en inmiddels zijn de spanningen tussen de landen zo hoog opgelopen dat een zestal landen hun ambassadeurs heeft teruggeroepen uit België. De kernvraag die in het geding is, is de vraag van wie de wolken zijn. Behalve Belgische wolken hadden de drones ook wolken uit Duitsland, Luxemburg en Nederland gehaald.

De Belgische regering beroept zich daarbij op het Schengenakkoord dat de vrije doorgang van mensen en goederen over de landsgrenzen regelt. De zes landen betwisten de toepasbaarheid van dit akkoord omdat er sprake is van het wederrechtelijk toe-eigenen. In gewone mensentaal: diefstal. Het vrije verkeer in het verdrag van Schengen geldt niet voor door diefstal verkregen goederen. Dit heeft weer tot wereldwijde discussies geleid over de vraag of wolken goederen zijn.

De Duitse Bondskanselier is daarin heel stellig: als iets in een net is te vangen, is dat zonder twijfel een goed.

De Nederlandse premier heeft het standpunt dat alles wat waarde vertegenwoordigt als goed is aan te merken. Aangezien stroom een economisch goed is dat waarde heeft,

zijn de wolken volgens hem zonder twijfel aan te merken als goederen. Hij wijst bovendien op het internationale strafrecht en heeft al aangekondigd de Belgische premier voor de rechter te slepen bij het internationale hof in Den Haag.

Het Verenigd Koninkrijk stelt dat het niet gaat over de toevallige vindplaats van de wolk, maar om de plaats waar de wolk is gevormd. Alle wolken die zijn ontstaan door verdamping van Britse wateren, behoren daarom aan Engeland toe.

Polen en Tsjechië claimen dat de internationale luchtverkeersregels van toepassing zijn.

De Belgen zijn overdonderd door de internationale eigendoms kwestie. Schuilkelders worden massaal aangelegd uit angst voor een dreigende oorlog.

Inmiddels roeren zich ook milieuactivisten over de hele wereld. Zij vrezen dat het opvangen en verwerken van wolken het klimaat verder in verwarring zal brengen. 'Daar waar men wolken wegtrekt, kan het niet meer gaan regenen en zal het grondwaterpeil snel zakken en de verdroging van nu vruchtbare gebieden toeslaan. Een proces dat nog verergert doordat de zon op de plekken van de weggevangen wolken vrij spel heeft. Het is een misdaad tegen de mensheid,' aldus een felle milieuactivist op een grote demonstratie in Parijs. Naar verluidt zakt de Rainbow Warrior de Maas af en zijn activisten van Greenpeace voornemens zich te ketenen aan de ijzeren staaf in de Ardennen.

De boeren, vooral in de Duitse Eifel, vrezen eveneens voor verschraling van hun vruchtbare grond. Zij blokkeren met hun tractoren al twee dagen de toegangswegen van België naar Duitsland. Dierenactivisten hebben zich hierbij aangesloten en bezetten plekken tussen de tractoren met hun Duitse herdershonden. Het diplomatiek topperleg tussen België en

Duitsland werd voortijdig afgebroken toen de Belgische premier als achtergrondmuziek "Neunundneunzig Luftballons" van Nena had opgezet. Als goedmakertje probeerde hij nog "Über die Wolken" van Reinhard Mey te fluiten, maar de Bondskanselier is met rood hoofd weggelopen en schreeuwde: "Eine Schande!"

Dit voorval heeft ertoe geleid dat de nationale en internationale beurzen tot een absoluut minimum zijn gedaald. De economie is in een vrije val terechtgekomen; gevreesd wordt voor dieptepunten die verder gaan dan de bankencrisis in 2008. Economen spreken over werkloosheidspercentages van boven de vijftig procent. De huizenprijzen zakken per half uur en de verwachting is dat binnen twee dagen dertig procent van de verkopen 'onder water staan', waarbij het hypotheekbedrag hoger is dan de verkoopprijs. De eerste tekenen van de crisis zien we in de supermarkten: Nederlanders hamsteren massaal toiletpapier.

De secretaris-generaal van de Verenigde Naties, de Portugees António Guterres, is druk bezig met bemiddelingspogingen. Dit is extra complex omdat de president van de Verenigde Staten België militaire steun heeft toegezegd. Het is onduidelijk wat zijn achterliggende bedoelingen bij die stap zijn. Men fluistert dat hij liever echte Belgische frieten heeft dan Duitse curryworst, Franse Croissants of Hollands kroketten. Dit zou geen hond hebben geloofd, ware het niet dat sinds zijn voorganger, Trump, aan de macht kwam, de wereld de meest onmogelijke uitspraken kreeg voorgeschoteld van de machtigste man ter wereld. Het kan ook zijn dat de Amerikaanse president de steun heeft toegezegd omdat de CIA zich heeft laten ontvallen dat de Chinezen onderzoeken hoe ze de wolkenvangconstructie van de Belgen kunnen kopiëren. Naar het schijnt worden inmiddels

conservenfabrieken in Europa massaal door de Chinezen overgenomen om ingeblikte Europese wolken te kunnen verschepen naar China.

De OPEC-landen houden zich opvallend rustig in de hele discussie. Zij hebben alle belang bij de energieoorlog. De kwestie zal de productie van groene energie enorm vertragen en zeker als daadwerkelijk oorlog uitbreekt, zal er een grote vraag zijn naar olie. Complotdenkers gaan er om die reden vanuit dat oliesjeiks de Belgische wetenschapper financierden. Het nieuws van morgen wordt met argusogen bekeken. Het weerbeeld is wel gunstig: 'Na een grijze ochtend lossen de wolken snel op en zal heel Europa baden in de zon.'

De vitale zustercongregatie

Het klepje in de zware eikenhouten deur gaat open. Achter de gietijzeren tralies verschijnt een gezicht. "God zij met u. Wat kan ik voor u betekenen?" klinkt een zachte vrouwenstem.

"Goedemiddag. Ik ben Cas van Nieuw. Ene zuster Waldora heeft gevraagd of ik haar kon bezoeken."

Het spreekklepje gaat dicht. Het slot piept, drie keer klik en de deur gaat langzaam open. Een non in grijs habijt met een witte sluier op haar hoofd knikt naar me.

"Welkom in ons klooster, mijnheer van Nieuw. Komt u binnen. Zuster Waldora is onze moeder-overste. Uw bezoek was aangekondigd. Ik ben zuster Magdalena. Als u mij wilt volgen dan breng ik u naar de bisschopskamer naast de refter. Daarna zal ik onze moeder halen."

"Dank u."

Zij loopt heel rustig met grote pas voor me. Haar sandalen maken geen geluid op de hardstenenvloer in de gang, terwijl mijn hakken bij iedere stap een klak produceren. Vanuit de gang heb je zicht op de binnentuin. Een non loopt met een open boek over het tuinpad. Haar lippen bewegen. Aan de muur hangen grote schilderijen. De Emmaüsgangers meen ik te herkennen. Zuster Magdalene opent een met houtsnijwerk versierde deur en wijst naar binnen. "Gaat u maar alvast zitten, ik haal moeder uit de refter."

De bisschopskamer is groot en hoog. Aan de muren hangen portretschilderijen van kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders. Een grote kersennoten tafel met eiken rand en rijk versierde poten staat midden in de ruimte. Daaromheen staan houten stoelen bekleed met donker rood leder. Een stoel heeft een heel hoge rugleuning.

"Ah, mijnheer Cas van Nieuw. Welkom." Een oude non houdt zich vast aan de onderarm van zuster Magdalena. In haar andere hand een rood-witte stok. Haar ogen hebben geen pupillen. Ze is blind. De zuster leidt haar naar de stoel met de hoge rugleuning. "Gaat u zitten. Kan ik een kop koffie aanbieden? Of iets anders?"

Ik ga op enkele stoelen afstand van haar zitten. "Ik drink graag een kopje koffie."

"Breng voor mij maar een kop thee mee, zuster Magdalena."

"Graag, moeder." Zuster Magdalena verlaat de kamer.

"Mijnheer van Nieuw, u bent stoelmasseur als ik het goed begrepen heb?"

"Onder andere. Ik doe verschillende massages."

De moeder-overste wrijft met haar handen over haar blindenstok die voor haar op tafel ligt. "Zou u ook kerkstoelmassages kunnen doen?"

Daar heb ik nog nooit van gehoord. "Wat bedoelt u precies met kerkstoelmassages, zuster Waldora?"

"Weet u, onze zusters bidden een groot deel van de dag op de kerkstoelen. Na verloop van tijd voel je dat in je knieën en in de bovenbenen tot aan de onderkant van de rug. Vroeger werd dit nooit als probleem ervaren. Het hoorde bij de penitentie van het gebed. Maar tegenwoordig is onze aanwas van jonge kloosterlingen niet groot meer. Onze congregatie wil daarom alles doen om deze generatie fysiek en mentaal vitaal te houden. In dit kader leek ons de kerkstoelmassage een goede actie."

Ik knik. Daarbij realiseer ik mij dat de moeder-overste dit niet kan zien. "Mevrouw, eh, zuster, dit klinkt mij bekend in de oren. Ik heb een aantal bedrijven die mij omwille van vitaliteitsbeleid inhuren voor stoelmassage."

Ze pakt haar stok in beide handen, wrijft erover en legt hem weer terug. "U masseert toch door de kleren heen?"

"Jazeker, ik heb een massagestoel waar de mensen gewoon gekleed op zitten terwijl ik ze masseer."

"En masseren door een habijt? Ziet u, er mag geen enkel moment huid op huid contact met een man zijn. Zij hebben de gelofte afgelegd."

"Ik ben professional..."

"Maar ook een man," onderbreekt de zuster mij.

Bij mijn massages ben ik alleen bezig met mijn vak. Ik heb nog nooit enige gevoelens of opwinding bij een cliënt gehad. En nonnen? Ik heb er nooit bij stilgestaan dat onder die sluier en habijt een vrouw van vlees en bloed schuilgaat. "Uw opmerking is heel duidelijk."

Een klopje op de deur. "Binnen," roept moeder-overste.

Zuster Magdalena houdt in een hand een kop koffie en in de andere een glas thee. Ze heeft haar sluier niet om. Haar zwart haar reikt in symmetrische golven tot op haar schouder. Ze glimlacht en zet de koffie neer. "Zuster Aroma heeft net vlaai gebakken. Misschien lusten jullie een stukje?"

Ik wacht op het antwoord van de moeder.

"Ja, lekker," zegt ze.

"Dan doe ik mee, zuster."

"Daar krijgt u geen spijt van, mijnheer. Ik ben zo terug." Haar haar golft op en neer bij ieder stap die ze zet. Ze draagt zwarte panty's in haar klassieke sandalen.

"Hm, zuster Waldora. Het is voor mij geen probleem om door het habijt heen te masseren, alleen..."

"Alleen wat?"

"Ik zie dat jullie zwarte nylon kousen dragen. Daar kan ik niet overheen masseren. Of ja, ik kan het wel, maar dat is voor de

cliënt heel onaangenaam. Bij wrijven over dit soort materiaal ontstaat een brandend gevoel.”

“Mijnheer van Nieuw, dat is mij duidelijk. Ik zal orders geven over eventuele kledingstukken onder het habijt.”

Een tikje op de deur. Zuster Magdalena heeft het antwoord niet afgewacht. Wat is dit? Ze draagt geen habijt, maar een kort rokje en een diep opengesneden blouse waar haar blanke borsten ieder moment kunnen uitspringen. Ze schuift het gebak voor me waarbij ze diep voorover buigt. Ik moet mijn handen naar beneden drukken om niet in de verleiding te komen iets op te vangen voor het geval het eruit wipt.

“Laat het u smaken.” Alweer die mooie glimlach.

Moeder-overste voelt waar de zuster het gebakbord heeft neergezet. “Ach, zuster Magdalena, ik heb mijn pil nog niet gehad.”

“Ik ga ze meteen halen, moeder. Wilt u daar water bij?”

“Nee, ik neem ze in met de thee.”

Zuster Magdalena loopt naar de deur. De onderkant van de billen wordt maar net bedekt door het te korte rokje.

“Mijnheer van Nieuw, waar denkt u aan? Ik mag dan niets zien, maar ik hoor dat uw ademhaling versnelt en ik merk dat de temperatuur in de kamer toeneemt.”

“Ik twijfel of je met een lang habijt op de massagestoel kunt gaan zitten. Je moet daar op gaan zitten zoals mannen op een fiets gaan zitten. Met een been over het zadel heen.”

“Ja, dat is mij bekend. U heeft mij niet goed begrepen. Ik zei een kerkstoelmassage en daarmee bedoel ik letterlijk een kerkstoel.”

Een klopje op de deur. Magdalena komt binnen. Haar bovenlichaam volledig bloot. Ze draagt zwarte kousen met een jarretelgordel en een klein tangaslipje. Wat een goddelijk

lichaam. Ze geeft de moeder-overste haar pil. Die slikt ze in een keer door en neemt een slokje van haar thee.

"Als u wilt, kunt u met zuster Magdalena naar de kapel lopen, dan kunt u zelf beoordelen of de kerkstoelen geschikt zijn voor de massage. U kunt het beste nu meteen gaan, want over vijf minuten start de vesper."

"Volgt u mij maar, mijnheer van Nieuw."

Zag ik dat goed? Knipoogde Magdalena? Ik kan niet anders dan opstaan en haar volgen. Zo'n ronde en precies goed geproportioneerde bilpartij heb ik nooit eerder gezien. Bij iedere stap veren die prachtige rondingen iets op en neer. Ze opent de deur van de kapel en draait zich naar mij toe. Haar borsten trots priemend naar voren.

"Gaat u maar naar binnen, mijnheer. We moeten wel stil zijn; er zitten al enkele zusters klaar voor het middaggebed." Ik loop langs haar liefelijke glimlach de kerk in. Het kaarslicht schittert over haar glanzend haar. Op het koor zitten vrouwen verspreid in de banken voor de kloosterlingen. Ze zijn allemaal naakt! Ik blijf staan. Magda trekt aan mijn arm en wijst op een kerkstoel. De naakte nonnen gaan staan, kijken voor zich uit en roepen zacht: "Cas, Cas, Cas." Dan steeds harder. "Cas, Cas, Cas." Plots draaien ze zich naar mij toe, komen uit hun bank en schreeuwen: "Cas, Cas...Cas a nova, Cas a nova, Casanova, Casanova, Casanova." Deinende borsten en bossen schaamhaar komen op mij af. Ik draai me om en ren weg, uit de kapel de gang op. Zo hard ik kan, loop ik door de gangen tot ik een buitendeur zie. Ik open de deur en sta in de ommuurde kloostertuin. Ik ren terug. Hoek om, weer een hoek om. De gangen lijken allemaal hetzelfde. De Emmaüsganger, dit is de goede richting. Daar, daar is de buitendeur. Ik druk de klink naar beneden. Dicht. Verdorie, afgesloten. Achter mij voetstappen.

“Waarom zo’n haast opeens, mijnheer? Wacht ik doe open.”
Ze draait drie keer rond met de sleutel in het slot en opent de deur. Ik spring naar buiten en draai me om. In de deuropening staat zuster Magdalena in grijs habijt met witte hoofdsluier en een diepe frons op haar voorhoofd.

Een goed mens?

De begrafenisondernemer geeft haar een paar voorbeelden van bidprentjes. "Voorop kan een foto komen van hem of van bijvoorbeeld een plek waar hij graag was, maar er kan ook een kruis op. Aan de binnenkant zetten we zijn gegevens en daar kunt u een tekst bij schrijven, of een gedicht. Als u niets weet, kan ik u een paar suggesties aanleveren."

De vrouw pakt de voorbeelden één voor één in haar hand en leest wat erin staat. "Ach, het was toch zo'n goed mens, mijn Sjarel. Een mooi, persoonlijk woordje is wel passend. Beter dan zo'n gedicht dat je al honderd keer op prentjes hebt gelezen. En voorop, zijn foto, zodat iedereen zijn gezicht nog een keer kan zien." Ze staat op, morrelt wat in een lade van de kast en haalt een pasfoto tevoorschijn. "Denkt u dat deze geschikt is als voorkant?"

De begrafenisondernemer neemt de foto aan, doet zijn bril af en bestudeert de afbeelding. Hij knikt. "Deze is prima, mevrouw. Ik stop hem meteen in het dossier, als u het goed vindt."

"Natuurlijk. Heeft u genoeg informatie voor de toespraak bij de crematieplechtigheid? Spreekt u zelf of iemand anders?"

"Dat doe ik zelf. Ik neem de aantekeningen erbij." Hij grist een paar velletjes met krabbels uit de dossiermap en leest wat hij geschreven heeft. "Mevrouw, uw man moet een bijzonder mens geweest zijn. Ik heb alleen maar positieve eigenschappen genoteerd. In de regel benoem ik graag daarbij een wat mindere eigenschap, zodat het geschetste beeld realistisch is. Daardoor wordt de rede krachtiger. Kunt u mij iets negatiefs vertellen, iets waaraan u of anderen zich weleens stoorden?"

De vrouw laat haar kin op haar handen rusten, kijkt naar het plafond en schudt meermaals met haar hoofd. Dan zegt ze: "Ja, er is iets. Wat ik minder leuk vond, was dat hij zoveel tijd en aandacht aan zijn voetbalclub schonk. Wedstrijden, fanclub, geld inzamelen. Daardoor bleef er minder tijd over om samen door te brengen."

De begrafenisondernemer maakt aantekeningen. "Dat begrijp ik, mevrouw. Ik zal het op gepaste wijze in de speech verwerken. Nog iets?"

De vrouw schudt haar hoofd. "Het was toch zo'n goede man."

De crematieplechtigheid was veertien dagen geleden. Ze heeft net de urn mogen ophalen en is op weg naar huis. In de bus zit een vrouw met wie ze op de lagere school heeft gezeten. Hoewel ze haar al vijftig jaar niet gezien heeft, herkent ze haar meteen. Ze gaat naast haar zitten en neemt de urn op haar schoot. Ze wendt zich tot haar buurvrouw: "Carolien, is het niet?"

De vrouw staart haar aan. "Eh, ja. Moet ik u kennen?"

"Mariska. Mariska Hanssen, we hebben samen in de klas gezeten."

"Oh ja, Mariska, ik had je niet herkend. Dat is lang geleden." Carolien wijst naar de urn. "Familie?"

"Het is mijn man. Een paar weken geleden is hij plotseling gestorven. Ik heb de as net opgehaald uit het crematorium. Het was een goede man."

"Nou, dan heb je geluk gehad. Die van mij was een verschrikkelijke vent. Hij is ook dood. Een zegen voor mij, kan ik je vertellen. Hij was steeds de hort op, kwam vaak bezopen thuis en ging naar de hoeren. Als die niet zelf gestorven was, had ik hem op een dag vermoord."

Mariska kijkt strak voor zich uit. Ze geeft met haar hand een aai over de urn. Dan draait ze haar hoofd naar Carolien. "Weet je, we hadden weleens een meningsverschil, soms, een beetje."

"Tja, dat is normaal. Waarover zoal?"

Mariska haalt zwaar adem. "Gewoon, nietszeggende zaken...over voetbal. Ja, altijd over voetbal. Daar kun je ruzie over maken, iedere dag."

Carolien fronsst haar hoofd. "Iedere dag? Over voetbal?"

"Dat stomme spel waarbij volwassen kerels als kinderen achter een balletje lopen en waar al die achterlijken naar kijken. En ze moeten ervoor betalen ook nog. Iedere dag was hij bij die club. Alle wedstrijden, iedere training, alsof het niet doorging zonder hem. En natuurlijk de vergaderingen van de supportersvereniging of de verkoop van sjaals en truien of op andere manieren geld inzamelen. De poten liep hij zich uit zijn lijf, omdat de omhooggevallen spelers zo nodig met een dikke BMW moesten rijden." Mariska neemt de urn van haar schoot en zet hem op de bodem van de bus.

Carolien schuift ongemakkelijk over haar stoel. "Je bent vaak alleen geweest?"

"Nooit was hij thuis, nooit. Die klootzak." Mariska schreeuwt het woord zo hard dat iedereen in de bus naar haar kijkt. De chauffeur remt. De urn schuift over de gladde vloer. Mariska kan hem nog net tegenhouden door hem vast te klemmen met haar voeten. Ze gebaart naar de chauffeur dat hij door kan rijden en roept naar hem: "Niets aan de hand." Ze snikt. "Alles heb ik alleen moeten doen, alles. De opvoeding van de kinderen, het huishouden, de tuin, het verfwerk, familiebezoeken."

Carolien legt haar hand op de onderarm van Mariska. "Je had moeten scheiden, niet?"

“Ja, dat had ik dertig jaar geleden moeten doen. Ik heb er nooit de moed voor gehad, ik zou willen dat het anders was geweest.”

Carolien wijst op de urn. “Zelfs nu zeul je nog met hem rond. Je kunt de as uitstrooien, dan ben je gescheiden.” Ze fluistert: “Misschien geeft het je een beter gevoel als je nog een daad kunt stellen.”

“Wat bedoel je?”

“Hij is dood, ja. Je kunt hem niet meer tot leven wekken om daarna de scheiding aan te vragen. Maar ik weet iets hoe je alsnog regie kunt voeren waarbij hij stukje voor stukje van jou gescheiden wordt. Letterlijk. Als een soort therapie voor je frustratie.”

Mariska fronst haar voorhoofd, ze neemt de urn in haar handen. Ze wendt zich tot Carolien. “Zoiets kan toch niet?”

Carolien knikt. “Luister, ik heb ooit van een bekende die op een laboratorium werkte veredeld zaad van een vleesetende plant gekregen. Door dat zaad samen met de as te zaaien, gaat de plant bij de groei zijn eigen voedsel creëren. Hij zuigt via zijn stengel de as uit de grond. In de kelk van de plant wordt dit omgezet in zijn favoriete maal: vlees. En als dat volgroeid is, voedt hij zich daaraan.”

“Ik snap het niet helemaal, Carolien. Hoe scheid ik op die wijze letterlijk stukje voor stukje van hem? Ik kan me daar niets bij voorstellen.”

“Dat begrijp ik best, het is lastig je dat voor te stellen als je het nog nooit gezien hebt. Nou ja, het is maar een idee. Ik wilde je alleen een plezier doen en je daarvan afhelpen.” Ze wijst op de urn.

“Ik hoef zijn as niet in mijn huis te hebben.” Mariska reikt de urn naar Carolien. “Doe ermee wat je wil.”

Carolien neemt de urn aan. "Goed, geef me je telefoonnummer maar, ik bel je als het zover is."

"Kom maar mee, het is achter in de tuin." Carolien houdt de deur open en wijst naar de kas achter in de tuin. "Je zult versteld staan, het is goed gelukt."

"Ik ben benieuwd," zegt Mariska.

Ze lopen naar de kas en Carolien schuift de deur open. Achter in de kas op werkhoogte is een bak gemonteerd waarin diepgroene planten staan met een dikke stengel waaruit allerlei sprietten groeien en in het midden een lichtgroene kelk. "Kijk in de kelken van de planten, maar wees voorzichtig en raak ze niet aan."

Mariska buigt zich over de planten. In een kelk een oog, in andere kelken herkent ze deeltjes van zijn kromme duim, een stukje teen, een tepel. Ze slaat haar hand voor haar mond. "Het is hem! Onmiskenaar Sjarel." Ze gebaart naar Carolien om dichterbij te komen en wijst naar de kelken. "Dat is zijn oor en daar zijn pink en hier zijn neus en zijn...dat weet ik niet zeker, die heb ik zeker dertig jaar niet meer gezien. Maar daar, een stuk van zijn buik en daar, zijn bovenlip." Mariska klapt in haar handen. "Geweldig... en nu?" Ze draait zich om naar Carolien.

Carolien glimlacht. "Nu komt het mooiste gedeelte, let maar goed op. Je krijgt de kans om letterlijk stukje voor stukje van hem te scheiden." Ze geeft haar een gieter en wijst hoe ze de planten moet beregenen. "Door het water krijgen ze een groeispruit en daarvoor hebben ze dringend voedsel nodig. Ik haal een passend drankje voor bij dit schouwspel, ik ben zo terug."

Mariska zet de gieter weg, haar blik gefixeerd op de lichaamsdelen in de kelken. Plots begint een van de kelken te

bewegen. Zijn onderkin zit erin. De kelk sluit zich, krimpt ineen, zet weer uit, krimpt weer ineen en gaat dan weer langzaam open. De onderkin is helemaal gesplitst in stukjes. Langzaam wordt een stukje vlees vloeibaar en sijpelt het naar het onderste puntje van de kelk tot het helemaal verdwenen is. De kelk gaat weer dicht, krimpt, zet uit, opent zich en het tweede stukje vlees verandert in vloeistof. Andere kelken komen in beweging, Mariska heeft ogen tekort. Achter haar een luide knal. Carolien heeft een champagnefles ontkurkt en geeft een glas aan Mariska. Mariska heft het glas. "Dit is de meest bijzondere scheiding die ik ooit heb meegemaakt. Het was dertig jaar wachten waard. Proost."

De betekenisvolle droom

Dat was een rare droom vannacht, ik begrijp niet hoe ik in mijn slaap zo'n onzin bij elkaar kan fantaseren. Mijn benen, armen, handen en voeten waren balken, mijn lijf op elkaar gelijkde stutbalken. Ik stond op het dorpsplein en een groep mensen kwam op mij af. Allemaal mensen die ik ken, alleen hun ogen waren zeker vier keer zo groot als normaal. Erbij waren Jos met zijn flauwe grapjes, Francien die over iedereen roddelt, Patrick die altijd flirt, Angela die niet kan zingen, Mary die naar oud zweet ruikt, Paul die steeds overdrijft, Hans die meestal te laat komt. Op het moment dat ze heel kort bij mij waren, begonnen alle balken in en aan mijn lichaam te trillen en met een harde doffe knal spatte ik uiteen in wel duizend splinters die terechtkwamen in de grote ogen van de mensen op het plein. Toen werd ik wakker. Ik wil er niet meer aan denken.

Ik sta op en draai me om. Ik wil altijd zien wat ik geproduceerd heb voordat ik het wegspoel. Ik probeer het steeds aan een stuk te laten, wat lang niet altijd lukt. Wat raar! Geen worst die rond gedraaid is en in laagjes gestapeld met aan het eind een punt, geen stukjes worst die onsamenvhangend in de pot liggen, zelfs geen opgestijfde brij, maar balkjes. Vier balkjes! En wat een exemplaren. Exact dezelfde breedte en hoogte. Alle vier precies even lang en in een vierkant gelegd. Een vierkant met hoeken van negentig graden. Niet ongeveer negentig graden, maar precies, geen beetje scheluw neergelegd. En de kleur! Zo mooi egaal diepbruin, alsof het behandeld is met hoogglanslak. Ik ben onder de indruk. Alleen de geur, die ruikt vertrouwd. Het is precies als altijd als ik de dag ervoor Chinees heb gegeten. Ik kan de balkjes daar niet

laten liggen want dan trekt de verteerde babi panganglucht door het hele huis. Als ik op de knop druk, duiken de balkjes in het neerwaarts draaiende water en spoelt mijn productie weg. Niet anders dan normaal.

Heerlijk, zo'n ochtendwandeling met lege darmen. De natuur ruikt zo fris. De verdampende ochtenddauw laat de geur van de ontwaakte bloemen een worden met de wind die uit het dal zijn weg omhoog probeert te vinden. Ik sluit mijn ogen om maximaal te genieten. Dat had ik beter niet kunnen doen. Ik struikel over een balk en val voorover in de blubber van het onverharde pad. Wat doet die balk midden op het pad? Welke sufferd heeft die daar neergelegd? Ik klop de rotzooi van mijn kleren en wandel iets minder vrolijk verder. In een weiland is het silhouet zichtbaar van een ezelskoppel. Als ik dichterbij kom, lijkt het alsof ze met elkaar praten. Dat verbeeld ik me natuurlijk. Ik loop tot aan de afscheiding en roep: "Hé, stomme ezels." De mannetjesezel komt naar me toe.

"Je bent zelf een stomme ezel," zegt het beest en hij steekt zijn tong uit. Een ezel die kan praten. Praten? Een ezel? Dat kan toch niet. Ik hef mijn hand in de lucht. "Sorry, ezel, sorry dat ik dat zei."

"Is al goed," zegt de ezel.

"Hoe is het mogelijk dat jij kan praten? Het is haast niet te geloven"

De ezel lacht. "Ha, ha, ik praat toch niet. Hoe kom je daarbij?" Ik begrijp er niets van. "Maar, maar ik versta wat je zegt, ezel, ieder woord."

"Oh," zegt de ezel, "maar dat is niet omdat ik kan praten, maar omdat jij kunt balken."

"Ik? Balken? Je bent gek."

"Ik mag dan een ezel zijn, maar gek ben ik zeker niet. Jij balkt! Weliswaar met een zwaar Limburgs accent, zangerig en met een zachte 'I', maar het is wel degelijk balken. Wacht maar, ik roep mijn vrouw erbij." De ezel draait zich om en roept: "Trautje. Trautje, kom eens hier." De ezelin laat zichtbaar geïrriteerd het sappig gras staan en loopt langzaam naar haar man. "Trautje, vertel, balkt die man nou of niet?"

Ze trekt haar kin omhoog, draait haar hoofd iets naar links en antwoordt spottend: "Balken? Het lijkt erop, maar het is allesbehalve 'ABB'. Niet om aan te horen." Ze draait zich om zodat ik recht in haar achterste kijk.

"ABB?" vraag ik.

De mannetjesezel zucht. "Dat is Algemeen Beschaafd Balken." Hij draait zich om; hij heeft duidelijk geen trek meer om te praten. Ik haal mijn schouders op en vervolg mijn ochtendwandeling.

De holle weg is sfeervol donker door het bladerdek van de bomen en de bloemenpracht in de berm. Rode klaprozen, paarse koekoeksbloemen en helblauwe korenbloemen vechten met de bramenstruiken om de mooiste plaats. Aan het eind van de weg, boven op de heuvel staat een huis dat zo typisch is in het Limburgse landschap: een vakwerkboerderij, een bouwstijl die in de regio al eeuwen voorkomt. Ooit bedoeld als verplaatsbaar huis dat herbouwd kon worden in een gebied waar het beter boeren was. Als ik voor de boerderij sta, lossen de wolken in het niets op en de warme zonnestrallen zorgen voor een nog mooier contrast tussen de zwarte balken en de witgekalkte vlakken ertussen. Wat gebeurt daar? De vlakken, gemaakt van wilgentakken, klei, koeienpoep en paardenhaar, smelten als kaas in een fonduepan. De smurrie loopt tussen de balken uit en verdwijnt in de grond. Die mooie boerderij! Ik

wrijf door mijn ogen. Het duurt niet lang of het houten skelet van zwarte balken staat moederziel alleen de warme zonnestralen te absorberen. Akelig. Ik ren terug naar huis.

Ik ben toe aan een stevig ontbijt na al die rare ervaringen. Als ik de deur van de koelkast open, kan ik mijn ogen niet geloven: helemaal gevuld met alleen maar balkenbrij. Word ik gek? Ik loop naar de hal, daar hangt een grote spiegel. Plots besef ik de betekenis van mijn droom: twee balken in mijn eigen ogen.

In paradisum?

Orgelklanken vullen de kerk. De bariton stapt op het priesterkoor om zijn laatste lied te zingen. Hij legt een hand op de kist en zet 'Time to say goodbye' in. De haartjes op mijn armen staan recht, mijn huid verschrompelt. Ik kan niet voorkomen dat een traan uit mijn ooghoek ontsnapt. Ze was nog zo jong, ze had nog een heel leven voor haar liggen. De doodsoorzaak kon niet worden vastgesteld. Op de voorkant van het bidprentje het mooie blanke gezicht van Angèle met haar kleine wipneus, kuiltjes in de wangen, donkere stralende ogen en gitzwart haar. Met de achterkant van mijn hand veeg ik door mijn ogen. Na de laatste toon verstoort het gesnik van enkele aanwezigen de stilte. De priester bewierookt de kist, prevelt iets onverstaanbaars en maakt een kruisteken. De uitvaartbegeleiders lopen overdreven plechtig naar het altaar, schikken de bloemen, leggen de linten recht. Het zijn net aagieren met hun zwarte slippentas en die uitgestreken, gespeeld devote uitdrukking op hun gezicht. Ze gaan naast de kist staan, nemen ieder een handvat vast.

'In paradisum deducant te angeli.' Het koor zingt het slotstuk van het requiem, wat zoveel betekent als 'Moge de engelen u geleiden naar het paradijs.' De lijkenpikkers schuifelen met de kist naar de uitgang. In het gangpad ligt een natte zakdoek op de grond. De voorste slippentas trapt erop en zijn been schuift onder hem vandaan. Hij kan de kist niet meer houden, de anderen proberen krampachtig het evenwicht te bewaren. 'Nondeju, klootzak,' roept de ene gier tegen de andere. Ik spring uit de kerkbank om te helpen, maar iets drukt mij neer. De grond trilt door een keiharde donderslag. In het oogverblindend wit licht lost de hele omgeving op, ik zie niets

meer. Op handen en voeten kruip ik naar de plek waar de kist dreigde te vallen. Van de kistdragers geen spoor te zien. Op het moment dat mijn vingertoppen het hout aanraken, zakken zes schimmen omgeven door een schittering van geel en violet licht naar beneden en landen naast de kist. Naakte, mollige dames. Ze nemen de handvaten vast, uit de rug ontvouwen zich reusachtige gevederde vleugels. Ik strek mijn armen, klem mijn handen aan de zijkanten van het deksel en trek mijn lijf op de kist. Ik voel hoe de kist omhoog gaat. Slaggeluiden zoals ik die ken van de windmolens. Die flinke vrouwen zijn engelen, zoveel is mij duidelijk. Steeds sneller, steeds hoger. Dichte wolken belemmeren het zicht. Voorzichtig hef ik mijn hoofd. De engelen richten hun hoofd naar boven. Mogelijk weten ze niet eens dat ik op de doodskist van een jonge vrouw lig.

Is een half uur voorbij, een uur? Ik weet het niet. Het ritme van de vleugelslagen vertraagt. Ik open voorzichtig een oog. De volle borsten van de engelen worden omhoog gestuwd; de landing is ingezet. Op het moment dat zij de vleugels intrekken, duw ik mij terug zodat ik mij aan de achterkant van de kist kan laten afglijden. Ik val een paar meter en kom op iets zachts neer. Het lijken reusachtige wattenbollen. Voor mij zijn de engelen geland. Niemand draait zich om. Voor de kist gaat een reusachtige eikenhouten poort open en een man met kaal hoofd en grijze baard in een lang bruin gewaad loopt naar hen toe. Onder zijn dikke buik is een touw geknoopt waaraan een sleutel hangt. Ik gris watten bijeen, maak er een soort schutting van en ga erachter liggen. Met mijn vinger maak ik een kijkgat. De man knikt naar de engelen. De dames openen het deksel. De man reikt zijn hand. Een hand uit de kist grijpt deze vast. Hoe kan dit? Angèle stapt zomaar uit de kist.

"Welkom in het paradijs," zegt de man. "Zo'n mooie dame komt hier niet iedere dag. God zal van u smullen."

Angèle zet een stap terug. "Hoe bedoelt u?"

"Ha, ha, het is niet wat u denkt, dame. Onze God is helemaal verzot op theater, toneel en films. En op uw eerste dag mag u de hoofdrol spelen. Uw looks zijn in ieder geval perfect."

"De hoofdrol? Welke rol? Waarin?"

De man spreidt zijn armen, heft ze naar boven.

"Tatataratata...Sneeuwitje en de zeven dwergen."

Angèle wijst naar zichzelf. "Ik? Sneeuwitje? Maar ik kan niet toneelspelen en ik ken geen tekst."

De man trekt een glimlach van oor tot oor. "Daar hebben wij onze middeltjes voor." Hij richt zich tot de engelen. "Goede vlucht gehad dames? In de kantine liggen worstenbroodjes voor jullie klaar."

Opgetogen lopen de dames met wiebelende bipsen door de deur. De man neemt Angèle bij haar hand, grist in zijn broekzak en haalt er een appel uit. "Hier, neem maar alvast een hap, je zult zien dat het werkt. Angèle is de naam, niet? We gaan eerst de papieren in orde maken en daarna kun je aan de slag."

Angèle bijt in de appel. Haar doodskleed verandert in een mooie gele jurk met een glanzende blauwe cape en aan haar blote voeten verschijnen zwarte lakschoenen. In haar haar een krans van bloemen.

De man neemt haar appel af. "De rest is voor later. Kom mee."

Achter de poort klinkt steeds luider gezang: 'Hei ho, hei ho, je krijgt het niet cadeau...' Angèle en de man lopen door de opening en even later gaat de poort zwaar piepend dicht, gevolgd door een tweetal kraken van het slot. Ik schuif mijn schutting opzij en sluip naar de poort. Dicht. Wat nu gedaan? Als ik langs de wolkenmuur loop, struikel ik over iets dat

tussen de watten verscholen zit. Ik kniel, voel een soort balk en nog een balk. Ik trek de balken naar boven. Het is een ladder, ik heb het begin van een houten ladder in mijn handen. Het einde is nog niet te zien. Stukje voor stukje schuif ik de ladder omhoog. Er lijkt geen eind aan te komen. Ik gun mijn armen even rust door kortstondig de ladder los te laten. Hij blijft gewoon staan als ik hem niet vasthoud. Ik zet mijn voet op de eerste sport die boven de watten steekt. Er gebeurt niets. Ik ga met beide voeten erop staan en houd me vast aan de zijanten. Plots begint de ladder te zakken. Ik klim omhoog, maar hoe harder ik omhoog klim, hoe sneller zakt de ladder. Het wolkendek wordt dunner. Die geur. Het is de geur van natte groente. Staakbonen, het is de geur van bonen, ik ben er zeker van. Daar! Een reusachtige bonenstaak. Terwijl ik nog steeds daal, kan ik de grond waaruit hij groeit niet zien. Plots hoor ik gehijg. Een ventje hijst zich langs de bonenstaak naar boven. "Hé, knul, hoe heet jij en wat doe je hier?"

"Ik ben Jaap en eh, ik klim naar boven."

"Waarom?"

Jaap haalt zijn schouders op. "Ik heb gisteren drie waardeloze bonen weggegooid en vanochtend stond deze staak er. Tja en nu wil ik naar boven."

"Ha, ha. En wat denk je daar aan te treffen? Een kip die gouden eieren legt? Knul, jij gelooft in sprookjes."

Ik schiet in de lach als Jaap een wegwerpgebaar maakt. Het jongetje krijgt een rood hoofd, stoom komt uit zijn oren. "Wat is er mis met sprookjes?" schreeuwt hij.

"Daar is niets mis mee, Japie, alleen ze bestaan niet in het echt."

Jaap klimt verder en ik zak verder naar beneden. Mijn adem versnelt als de contouren van de aarde beneden mij zichtbaar worden. De ladder lijkt de snelheid op te voeren, buigt eerst

naar links en suist dan in vrije val naar beneden. De geur van rottende eieren. Zwaveldampen. Ik ga recht af op het kokende lava in de krater van een vulkaan. De temperatuur loopt met de seconde omhoog, tot de hitte zodanig is dat mijn hoofd begint te bonken en ik mij niet meer kan vasthouden. Ik word weggezogen, om mij heen is alles zwart.

Als ik mijn ogen open, verlicht het vuur de aardsdonkere plek. Overal staan geroeste tonnen waar de vlammen uit slaan. De grond onder mijn voeten lijkt op verkoolde boomstammen. Een man met een rode cape, twee hoorns op zijn hoofd en een zwart spits sikje, wijst met een soort riek in de richting waarheen ik moet lopen. Als ik een stap in zijn richting zet, draait hij de riek naar mij toe. Zonder een woord te zeggen, gebaart hij dat ik de andere kant uit moet. De bevelen van iemand, met wie je beter geen ruzie kunt hebben, kun je het beste opvolgen. Wanneer ik in de aangewezen richting loop, hoor ik zacht muziek. Soms overstemt door geschreeuw en gelach. Dorst. Mijn mond is droog, mijn keel schuurt. Daar loopt iemand te zigzaggen op straat. Hij knikt door zijn knieën en het braaksel golft uit zijn mond. In de zurige geur herken ik verschaald bier. Hij is laveloos en ik loop met een boog om hem heen. Aan de gevel van een gebouw is een uithangbord bevestigd. 'Dag- en nachtclub De Zeven Zonden' staat er met grote zwarte letters op. Een horecagelegenheid waar ik normaal langs zou lopen, maar ik moet mijn dorst lessen. Sensuele muziek overstemt het geroezemoes. Mijn ogen moeten wennen aan het donker. Slechts een haardvuur en wat kaarsjes zorgen voor wat licht. Het is druk. Aan de lange toog is nog een kruk vrij. Ik neem plaats tegenover verschillende tapkranen van het merk Duvel. De barman veegt met een vochtige doek, kijkt mij aan en knikt achtereenvolgens achter

iedere kraan. Ik wijs op de tweede, een triple van Duvel. Even later hap ik in de overheerlijke schuimkraag en het duivelse vocht masseert mijn gortdroge tong. Ik til het glas verder omhoog en giet het bier zonder te slikken direct in mijn maag. Als ik het lege glas neer wil zetten, staat een vol glas klaar. Ik neem een slok en draai me om. Er staat een kring van mannen om een schaars geklede vrouw die allerlei kunstjes doet aan een lange ijzeren paal. De man met hoorns op zijn hoofd komt binnen, alles valt stil. Naast hem staat een man met lange haren, een forse baard en een wit gewaad. De hoornman draait met zijn riek en meteen komt de muziek en het geroezemoes weer op gang. Hij wijst op de lege stoel naast mij en loopt zelf weer de deur uit. De man in het wit gewaad gaat zitten en niet veel later giet hij grote slokken Duvel in zijn lichaam. Hij veegt met de achterkant van zijn hand de mond schoon en draait zijn kruk naar mij toe. Dan strekt hij zijn hand naar mij.

“Eh, aangenaam, God is de naam. Jouw naam staat wel geschreven in mijn hand, maar ik heb de leesbril vergeten.”

“Sjeng, aangenaam. U bent de laatste die ik in dit lokaal dacht aan te treffen. U houdt toch van theater, toneel...Sneeuwwitje? De Zeven Zonden is toch geen plek voor u?”

God steekt zijn hand omhoog en meteen brengt de barman een frisse Duvel met een glas jenever. “Ach Sjeng, in de hemel denken ze dat, ja. Maar ik kon gelukkig nog op tijd een pact met de duivel sluiten, zodat ik af en toe hiernaartoe kan komen. Zeker na dat mierzoete sprookje met de prins die iemand wakker kust, ben ik toe aan wat stevigiers.” Hij staat op, loopt naar de bijna naakte vrouw, fluistert haar iets in het oor en geeft een biljet van 500 euro. Terug aan de bar zegt hij tegen mij: “Op deze plek kun je alles doen wat God verboden

heeft. Niet verheven, niet sereen, geniet er maar van." Hij giet de jenever in een teug naar binnen.

Daarna loopt hij naar de vrouw die haar laatste kledingstuk heeft laten vallen, knijpt in haar bil en raapt het slipje op. Met een lach van oor tot oor komt hij naar mij toe en drukt het kleinood in mijn hand. Opeens een knal. Het is pikdonker en ik vlieg met hoge snelheid door een dikke laag grond naar boven. Dan lig ik stil. In de verte geroezemoes. Voorzichtig open ik mijn ogen.

"Ah, u bent weer terug op de aarde," zegt een man. Het is een van de aasgieren, maar zonder slipjas en stropdas. Voor hem ligt een koffertje waar draden uitkomen die op mijn blote borst zijn bevestigd. Hij wijst op het koffertje. "U heeft geluk gehad dat we deze AED tegenwoordig standaard bij ons hebben. De ambulance zal er zo zijn. Blijft u maar rustig liggen. Hoe voelt u zich?"

"Geradbraakt, alsof ik drie dagen achter elkaar in de hel gefeest heb."

De gier glimlacht. "Drie dagen? U bent maar drie minuten van deze aarde geweest nadat u met een hartstilstand uit de kerkbank bent gevallen. Of u in de hel of de hemel bent geweest, weet ik natuurlijk niet. Maar u bent terug."

Mijn hoofd tolt, ik probeer de chaos in mijn hersenen te ordenen. Mijn gebalde vuisten krijg ik niet opengevouwen. Boven mij het hoge plafond van de kerk. Ik lig in het gangpad van de kerk. Die dodengraver heeft net zelf zijn inkomsten voor volgende week om zeep gebracht.

Het aanzwellende geloei van de sirene kondigt de komst van de ambulance aan. De spanning trekt uit mijn dichtgeknepen handen en langzaam gaan ze open. In mijn rechterhand ligt een damesslipje.

De schoonheidswedstrijd

Twee jaar achter elkaar heb ik gewonnen. Deze keer twijfel ik over mijn kansen. Ik steek twee sigaretten op en drink aan de fles wodka. De tweede plaats telt niet, de pers heeft alleen aandacht voor de winnaar. Er heeft nog niemand drie jaar op rij gewonnen. Als dat lukt mag je de trofee behouden en krijg je vijftigduizend euro extra. En gegarandeerd een rol in een Nederlandse film. Figurant, dat wel, maar toch. Je wordt beslist uitgenodigd voor alle praatprogramma's. Dat was vorig jaar al zo, maar dat ging op het laatste moment niet door vanwege dat virus. De geplande programmering moest plaats maken voor virologen, artsen, politici en iedereen die zogenaamd iets zinnig daarover kon melden. Jammer, de wedstrijd wordt als controversieel betiteld en dan is alle media-aandacht meegenomen.

Vorig jaar werd voor de wedstrijdarena een protest gehouden. Spandoeken met teksten als 'onmenselijk', 'respectloos', 'mensonterend' en dergelijke. Bah, dit soort mensen begrijpt gewoon niet waarom die wedstrijd voor ons zo belangrijk is. Een feestdag voor alle lotgenoten, die mogen ze ons niet afnemen. Dát zou ik verteld hebben als ik de kans had gekregen met een camera voor mijn neus. Dit jaar krijg ik misschien een herkansing, maar dan moet ik nog een keer winnen.

De asbak ligt vol met peuken, maar zal het genoeg zijn? Ik neem nog een slok. Een hoestbui volgt en als het hoesten niet wil stoppen, rochel ik, haal een fikse fluim naar boven en spuug deze weg met alle kracht die ik in me heb. Die vrouw is mijn grootste concurrent. Zij werd twee keer tweede en vorig jaar heb ik maar nipt van haar gewonnen. Met een gelukje, de

puist op mijn bovenlip was net opengesprongen toen de jury aankwam. De pus zat zelfs op mijn afgebroken verkleurde voortand. Dit jaar heb ik geen puist. De troef die ik wil uitspelen zijn mijn haren. Mijn neus- en oorharen heb ik laten bleken. Door de grijze mascara hebben die van de neus flink aan massa gewonnen. De haren die uit mijn oor groeien heb ik opgedikt met oorsmeer. Een wenkbrauw bedekt nagenoeg het hele oog; een flinke portie lak houdt de haren keurig op hun plaats. De andere wenkbrauw heb ik omhoog gekamd en er vanochtend stukjes tussenuit geschoren met een bot scheermesje. Dat kon ik niet eerder doen, want de huiduitslag trekt na een paar dagen weer weg. Mijn hoofdhaar heb ik een half jaar niet meer gewassen. Mijn nekharen zijn inmiddels lang genoeg om er twee vlechten van te maken. Af en toe drupt er wat vet vanaf. Het zou prachtig zijn als dit gebeurt bij de keuring. De stoppels op mijn kin heb ik in verschillende lengtes geknipt en weggehaald bij de diepste groeven, zodat deze extra accent krijgen. Ik heb mijn hoektanden laten trekken, zodat de half afgebroken snijtanden beter tot hun recht komen. Het heeft me een fortuin aan sigaretten gekost, maar over het resultaat ben ik tevreden. Mijn gezicht is nog asgrauer dan vorig jaar en de rimpels boven mijn lip en aan de mondhoeken zijn fors toegenomen. Door goed te letten op mijn voeding, een vitaminearm dieet, zijn mijn lippen mooi opengesprongen en parelen er zweertjes in de mondhoeken. Mijn adem heb ik op geur gebracht met een gerecht van vis die over de datum was, gedrapeerd op een bedje van schijfjes verse knoflook, een maand geleden gekookt ei en veel verse uienringen. Ik moest ervan braken, maar dat heeft de geur alleen maar versterkt. Bovendien heb ik het braaksel kunnen gebruiken om mijn kleding net wat extra cachet te geven.

Ik neem twee nieuwe sigaretten. Een in de linkerhand en de ander in de rechter. Op die manier onderhoud ik de geelbruine nicotineaanslag op de lange nagels van de wijs- en middelvingers. Bij de middelvingers is het zwart onder mijn nagels nauwelijks nog te zien. Dat wordt ruimschoots gecompenseerd door de duimen waar de half afgebroken nagels van onderen helemaal bedekt zijn met donker spul. Onder mijn wijsvingers heb ik groene snottebelletjes platgedrukt en onder de ringvingers en pinken sporen aangebracht die natuurlijk ontstaan als het toiletpapier scheurt op het moment suprême. Een kleurrijk geheel, daar ben ik tevreden over.

Tijd voor mijn wedstrijdgarderobe. Ik heb een zwart overhemd uitgekozen met pluisjes aan alle uiteinden. Zwart heeft veel voordelen. Niet alleen zie je roos zo fijn liggen op de schouderpartij, met zweetkringen kun je een mooi patroon opbouwen. Dat vereist veel aandacht en werk, maar het is gelukt om het bovineinde van de kraag zodanig vaak nat van zweet te krijgen, dat die helemaal wit is uitgeslagen. Per keer moet ik wisselen in de intensiviteit van de oefeningen. Hierdoor kan ik de hoeveelheid zweet doseren, zodat op de rug en onder de oksels zoutkringen in verschillende lagen ontstaan op een kleine afstand van elkaar. De zweetzurige geur is mooi vermengd met sigarettenrook en iedere zaterdag hang ik het hemd, dat normaal gesproken op het toilet hangt, boven de frietketel. Een paar knoopjes ontbreken ter hoogte van mijn buik zodat mijn behaarde navelpartij mooi naar voren komt. Mijn broek is licht kaki van kleur. Dit jaar heb ik ervoor gekozen om niet met kleine vlekjes te werken, maar heb ik aan beide pijpen twee grote gele vlekken vanaf het kruis aangebracht. Met het braaksel heb ik streepachtige patronen aangebracht. Hierbij passen mijn open sandalen. Zonder

sokken zijn de kaas tussen mijn tenen en de gescheurde lange kalknagels mooi zichtbaar.

Ik heb er zoveel voor moeten doen en laten. Vanavond weet ik of het genoeg was om de concurrentie te verslaan. Dan weet ik of ik bij de schoonheidswedstrijd de derde keer op rij gekroond wordt tot de lelijkste Nederlander.

Het kerstverhaal anno 2020

Het hele land ligt plat; winkels, horeca, theaters, alles gesloten. Het openbaar vervoer is stilgelegd. Het zweet parelt op het voorhoofd van Jozef, de benzinemeter staat op nul en het waarschuwingslampje knippert al vanaf dat ze vertrokken zijn. In de achteruitkijkspiegel zijn hoogzwangere Maria die probeert te slapen op de achterbank. Net als de winkels zijn de tankstations gesloten. 'Iedereen, zonder uitzondering, is verplicht om zich binnen drie dagen te laten testen op het coronavirus,' heeft de Minister-President gisteren verordineerd. Hij heeft er niet bij verteld hoe de mensen naar de teststraat moeten komen nu er geen bus rijdt en geen benzine te krijgen is. De auto schokt, het induwen van het gaspedaal heeft geen effect, langzaam komt het voertuig tot stilstand. Jozef vloekt en slaat hard met zijn vuist op het stuur. Hij draait zich om en schraapt zijn keel: "Maria, we zullen te voet verder moeten naar de testlocatie. Gaat dat lukken?" Maria schudt haar hoofd. "Ik blijf in de auto, Jozef." "Ik kan je niet alleen laten, bovendien is het zo koud. Zonder verwarming bevries je binnen een uur." Maria pakt haar smartphone en klikt op de weerapp. "Min vijftien graden is het buiten, mijn God." Jozef gromt onverstaanbaar: "Ja, precies die." Maria gaat rechtop zitten, strekt haar benen, knoopt met een zucht haar jas dicht en opent het portier. De ijzige wind snijdt in haar gezicht. Jozef pakt een deken uit de kofferbak, slaat die om Maria heen en met een arm over haar schouder lopen ze samen over de stille landweg. Plots blijft Maria stilstaan. Ze blaast gecontroleerd vijf keer haar adem uit, met haar handen houdt ze haar buik vast. "Het is zover, Jozef."

Het bloed trekt uit het gezicht van Jozef, een gelaat wit als ongerepte sneeuw. Hij inspecteert de omgeving. "Daar, Maria." Hij wijst in de richting van een licht in de verte. "Daar moeten we naartoe, daar zijn mensen. Houd nog even vol." Maria zegt niets, ze loopt weer verder. Onderweg blijven ze nog een paar keer staan. Jozef puft in hetzelfde ritme mee tot ze bij het huis zijn. Hij drukt op de bel. Een moment is het stil. De bel licht op:

"Wie zijn jullie en wat moeten jullie?" klinkt door de deurintercom. Jozef gaat voor de camera staan.

"We zijn Jozef en Maria. We zijn gestrand met de auto en mijn vrouw moet bevallen."

"Zijn jullie getest?" vraagt de deurbel.

"Eh, nee, we waren net op weg naar de teststraat."

"Hebben jullie mondkapjes?"

Jozef kijkt naar Maria. Zij schudt het hoofd. "Die hebben we in de auto laten liggen."

"Jullie komen er niet in. Einde gesprek."

Het licht rond de deurbel dooft. Maria buigt voorover, steunt op haar beide bovenbenen en puft onophoudelijk. Jozef pakt zijn mobiel en belt 112. "Een ambulance, onmiddellijk!"

"Excuses, mijnheer, in verband met Covid 19 is alle reguliere zorg tot nul afgeschaald."

"Man, doe wat, stuur iemand, mijn vrouw staat in de vrieskou en moet bevallen! Stuur een patrouillewagen van de politie."

"Helaas, meneer, die kunnen niet rijden. Geen benzine, begrijpt u? Ik zal de bereden politie sturen, maar dat kan even duren voordat die er zijn. Als u op 'locatie aan' wil klikken, dan weet ik waarnaartoe."

Jozef klikt op de knop, knijpt hard in het toestel en gooit het met een kreet ver weg. Het valt hem in dat het toestel nog niet afbetaald is en hij rent in de richting waar het is

neergekomen. In een weiland vindt hij de beschadigde smartphone. Niet veel verder staat een stal, waar een os, een ezel en een paar schapen schuilen voor de ijzige wind. Hij rent naar Maria, neemt haar onder de arm en ze strompelen naar de stal. Net aangekomen, kan Maria de persdrang niet tegenhouden. Jozef trekt een strobaal los, maakt er een bedje van, doet de deken eroverheen en Maria gaat wijdbeens met opgetrokken knieën liggen. Net op tijd, het hoofdje komt naar buiten. Jozef zet een stap terug.

"Daar is geen DNA-test voor nodig om te weten dat die niet van mij is," mompelt hij. Als het kind er helemaal uit is, legt hij hem op de buik van Maria. Zijn smartphone maakt weer verbinding en hij zoekt op Google naar 'navelstreng doorknippen.' Wanneer hij met de instructie aan zijn klus wil beginnen, wordt plots de stal helder verlicht. Een engel is afgedaald, ze draagt een mondkapje. In haar handen houdt ze een soort spandoek met daarop de tekst: 'Gloria in excelsis Deo; houdt 1,5 meter afstand, was uw handen en draag een mondkapje.' Ze begroet Jozef en Maria met een knik, hangt het spandoek tegen de houten wand, neemt een rol tape uit haar jurk en maakt daarmee pijlen op de grond om de looprichting aan te duiden. Jozef heeft inmiddels de navelstreng doorgeknipt, scheurt de engel de kleding van haar lichaam en wikkelt het jongetje in de stroken stof. Een voortdurend geklater trekt zijn aandacht. Het is de ezel, hij heeft overduidelijk last van diarree. Hij zet de ezel wat verder in de hoek en trekt de os dichterbij het kind, zodat de adem van het dier de boreling warm kan houden. De baby begint met zijn armpjes te zwaaien. Als hij het kind wil oppakken, begrijpt hij wat er aan de hand is. De os ademt een niet te harden combinatie van rotte eieren en bedorven vis uit. Hij trekt het dier weg en plaatst hem naast de ezel.

Een herder komt aangelopen. Hij doet zijn mondkapje om, neemt zijn hoed af en gaat bij de voerbak staan. Hij wendt zich tot Maria: "Sorry, ik heb niets bij me. De wifi gaf geen verbinding, ik heb niets kunnen bestellen. Maria haalt onder haar kleding de smartphone, zet deze aan en geeft hem aan de herder. "Deze heeft wel verbinding, ga uw gang."

In de verte tingelt het geluid van een zenuwachtige fietsbel. Een koerier fietst moeizaam in de richting van de stal. Achter op het stoeltje zijn wel twintig pakjes vastgebonden, een beeld dat je alleen in Azië verwacht. Als hij in de stal is, zet hij de fiets tegen de wand, snijdt het touw los en alle pakjes vallen op de grond. Jozef raapt ze een voor een op en leest de adressering. "Allemaal voor Jezus, geen enkel pakje voor mij." De drie grootste pakken maakt hij open. Hij neemt de brief uit het eerste pak. 'In verband met Covid 19 kan ik dit jaar helaas niet persoonlijk aanwezig zijn. Groetjes, Caspar.' In de andere twee pakken een vergelijkbare brief van Balthazar en Melchior.

Paardengehinnik buiten.

"Wat zijn wij aan het doen? Een illegaal coronafeestje zeker?" De agent zoekt in zijn binnenzak naar zijn bonnentablet. Het Jezuskindje begint te huilen. "Een kraamparty nota bene." Plots verstijft zijn lichaam, zijn mond zakt open, zijn blik in de richting van de goed geproportioneerde naakte engel. Maria springt recht, gaat voor de agent staan, knijpt haar ogen tot spleetjes en wijst naar het kind: "Daar. Daar draait het hier om. De redder is geboren."

"Redder? Kan die soms een vaccin maken?"

"Eh..."

"Dat interpreteer ik als een 'nee'. Ik slinger jullie allemaal op de bon wegens het overtreden van de coronaregels en jij..."

Hij wijst in de richting van de engel. "Jij gaat mee naar het bureau. Het illegaal uitoefenen van een contactberoep is in de anderhalvemetermaatschappij een grondslag voor voorlopige hechtenis."

"Agent, wat een onzin. Ik ben een engel, ik kan vliegen."

De agent schudt zijn hoofd. "Ook nog drugs in het spel. Huidhonger laat de mensen de gekste dingen doen." Onverstoorbaar tikt hij alle gegevens in zijn bestand. "De bon zit in jullie mailbox en ik heb een Tikkie gewhatsapt waarmee jullie kunnen betalen." Hij gebaart de engel mee te komen, tilt haar voor op het paard, slingert zichzelf in het zadel en gaat ervandoor.

Jozef zoekt alle spullen en pakjes bij elkaar, Maria pakt het kind in haar armen. "Maria, zo hoeft het voor mij niet meer. Volgend jaar ben ik niet meer van de partij."

Maria knikt. "Die heilige geest kom er bij mij niet meer in."

Nawoord

Met dit eindwerk koers ik naar het einde van de opleiding Schrijver aan de Genkse Academie. Zoals met alle andere opleidingen die ik in mijn leven heb gevolgd, heb ik de opleiding Schrijver doorlopen met de drive om die binnen de tijd die daarvoor staat met succes af te ronden. Over het eindcijfer gaat de examencommissie en is niet bepalend voor hetgeen ik met succes bedoel. Natuurlijk streef je naar een goed cijfer, maar voor mij is het belangrijker dat ik mijn persoonlijk rugzakje goed heb gevuld. Na drie jaar Genkse Academie puilt die uit. Hij zit niet alleen vol met kennis en vaardigheden, maar ook met een doos plezier in schrijven en een bak gezelligheid. Genoeg ingrediënten om in mijn eentje te kunnen backpacken. Verantwoordelijk hiervoor is in de eerste plaats Kaat Vrancken. Een mensenmens die haar kennis en kunde twee-en-een-half jaar in een huiskamersetting enthousiast, met respect en humor in onze rugzak stopte. En natuurlijk Goedele Ghijssen die Kaat heeft opgevolgd. Ga er maar aan staan om midden in Coronatijd met uitsluitend digitaal onderwijs dit stokje over te nemen. Haar drive en enthousiasme werkt zelfs via Teams aanstekelijk, waarvoor veel respect. Niet onbelangrijk zijn de medestudenten, die al dan niet bewust spullen in mijn rugzak stopten.

In een les in het voorjaar van 2020 gaf Kaat ons een stuk tekst van Etgar Keret met de opdracht om het verhaal in zijn stijl af te schrijven. Nadat ze mijn schrijfsel had gelezen, moedigde ze mij aan om meer in dit genre te schrijven. Ik noem het surrealistische verhalen omdat ik mij volledig laat leiden door de fantasie die niet gecontroleerd wordt door de ratio. Een vertelstijl waarmee ik mijn drie dochters toen ze nog kinderen

waren tijdens een lange autorit muisstil kon houden. Ik had dit genre losgelaten omdat werkelijk functioneren in het maatschappelijk leven zonder controle door de ratio feitelijk onmogelijk is en wellicht tot gedwongen opname leidt in de een of andere kliniek. Hoe bevrijdend is het dan om dit te creëren zonder die dreiging? Als de lezer net zoveel plezier ervaart bij het lezen als ik bij het schrijven, dan is mijn missie geslaagd. Maar ik ben realist genoeg om te beseffen dat lang niet iedereen zich comfortabel voelt bij het loslaten van de ratio.

Mijn dank gaat uit naar iedereen die een bijdrage heeft geleverd door feedback te geven. Dat zijn natuurlijk Kaat en Goedele, maar ook mijn studiegenoten Petra, Karolien, Angèle en Ramona. Ik dank voor hun steun mijn vrouw Roos, mijn dochters Romie, Melanie en Jeanine, de 'aangewaaiden' en mijn kleindochter Nina. De attente lezer is het beslist opgevallen: 'ik ben gezegend onder de vrouwen.'

April 2021,
Sjef Leenen.